

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 10/1997 - 27 pàgines

Sessió Ordinària del dia 27 de novembre de 1997

El dia 27 de novembre de 1997, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 24/1997, que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de modificació del Codi penal.

3- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, en representació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i Vicenç Alay Ferrer, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt al Projecte de llei reguladora de la gestió i l'organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

4- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 11 de novembre de 1997.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sr. Francesc Mora Sagués

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sr. Jordi Serra Malleu
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
M. I. Sr. Jordi Torres Alís
M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
M. I. Sr. Guillem Areny Argelich
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Modest Baró Moles
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sr. Francesc Bonet Casas
M. I. Sr. Miquel Casal Casal
M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
M. I. Sr. Pere Cervós Cardona
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Simó Duró Coma
M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols
M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles
M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Estanislau Sangrà Cardona, ministre de la Presidència; Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanz Serra, ministra de Finances; Josep

Garrallà Rossell, ministre d'Ordenament Territorial; Josep M. Goicoechea Utrillo, ministre de Salut i Benestar, i Enric Pujal Areny, ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El Sr. Enric Tarrado Vives, secretari de la Sindicatura, procedeix a llegir l'ordre del dia)

(Són les 16.15h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem tot seguit al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer.

El Projecte fou publicat al Butlletí número 14/1997 del 29 d'agost de 1997, l'informe de la Comissió fou publicat en el Butlletí número 22/1997, del 13 de novembre d'enguany. Han presentat una reserva d'esmena els consellers generals, Srs. Jaume Bartumeu i M. Rosa Ferrer.

El Sr. Jaume Bartumeu, nomenat ponent per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, exposarà l'informe.

Sr. Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. síndic.

L'exposició serà molt breu en la mesura que la publicació de l'informe, a l'abast de tots els consellers generals i dels membres de Govern, faria ociosos que es repetís aquí o es llegís el text. Per tant, em limitaré a fer un resum en relació a les esmenes que la Comissió Legislativa ha debatut, analitzat i comentat durant les 5 reunions que s'han celebrat els dies 1, 16 i 23 d'octubre i els dies 3 i 6 de novembre, en què s'hi ha estat treballant.

Aquestes esmenes havien estat presentades per l'Agrupament Nacional Democràtic, Nova Democràcia i per Iniciativa Democràtica Nacional. D'un total de 37 esmenes presentades hi ha hagut: 17 esmenes aprovades per unanimitat, de les quals 4 havien estat presentades per l'Agrupament Nacional Democràtic, 12 per Nova Democràcia i 1 per Iniciativa Democràtica Nacional. D'altra banda 13 esmenes han estat objecte de transacció i posteriorment han estat aprovades, també, per unanimitat de tota la Comissió. D'aquestes esmenes transaccionades, 4 havien estat presentades per

l'Agrupament Nacional Democràtic, 8 per Nova Democràcia i 1 per Iniciativa Democràtica Nacional. L'Agrupament Nacional Democràtic va retirar 1 esmena i la Comissió va decidir per majoria no aprovar les 6 esmenes restants, de les quals 1 havia estat presentada per l'Agrupament Nacional Democràtic i 5 per Nova Democràcia.

El resultat dels treballs de la Comissió Legislativa permet afirmar que s'ha millorat sensiblement el Projecte de llei, aportant precisions i adaptacions tècniques importants que faran, ben segur, molt més entenedor el text legislatiu.

És tot, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Abans de passar a l'aprovació dels articles, hi ha alguna intervenció per part dels Grups?

Bé, doncs, proposo aprovar per assentiment tots els articles que no han estat objecte de reserva d'esmena, així com l'exposició de motius i el títol del Projecte de llei.

S'aproven...?

Doncs, queden aprovats.

A continuació té la paraula, també, el Sr. Jaume Bartumeu, per exposar la reserva d'esmena.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, Gràcies, Sr. síndic.

Aquesta reserva d'esmena és en relació a l'article 20 del Projecte de llei, que estableix una prescripció de les infraccions que estableix el conjunt de la Llei fixada en 3 anys, però excepcionalment es fixa en 10 si es constatés que hi ha hagut intent de dissimulació.

Nosaltres havíem presentat una esmena, argumentant que s'entenia que no hi podia haver una prescripció tan perllongada i que, en tot cas, si això era fruit d'un eventual delictes, hi havia d'haver primer la tipificació del delictes.

La majoria no va acceptar l'esmena, hem mantingut la reserva d'esmena per poder-ho explicar aquí, davant el Consell General.

Entenem que la Constitució andorrana garanteix, en el seu article 3 paràgraf 2, els principis de jerarquia de les normes jurídiques i de seguretat jurídica.

L'article del Projecte de llei del Govern, que la majoria lliberal no ha volgut esmenar, topa frontalment, al nostre entendre, amb aquest principi constitucional de jerarquia normativa, ja que pretén establir una prescripció de les faltes o infraccions administratives superior a les prescripcions

establertes en el Codi penal, en l'article 30 del Codi penal, pels delictes majors dolosos, que és de 6 anys, o pels delictes menors, que és de 4 anys. I recordo que la prescripció de què estem parlant és de 10 anys

No crec que sigui necessària, aquí, una llarga disquisició per adonar-se que mai, en cap cas, en cap estat de dret, una infracció administrativa -que d'això es tracta en aquesta Llei- pot precriure en un termini superior a un delicte menor, ni menys encara, a un delicte major dolós.

Quina llàstima que la fina sensibilitat jurídica que va demostrar, el que aleshores era conseller general i avui ministre d'Exteriors, Sr. Albert Pintat, en comentar davant el Consell General reunit a Meritxell el dia 8 de setembre de 1990 -vaig molt lluny, Sr. Pintat-, la promulgació pels veguers del Codi penal, no s'hagi traslladat o empeltat en la seva companya ministerial encarregada de les finances.

És una llàstima perquè, si així hagués estat, ben segur que semblant barbaritat no s'hauria mantingut en el text del Projecte de llei.

Mantenir, com es va fer en Comissió, aquest redactat, amb la força dels vots i sota el sol argument que existeix alguna disposició duanera que situa la prescripció en semblants terminis, és una pobra argumentació que es pot resumir en el següent principi: "si ja ho hem fet malament altres cops perquè voleu que ara fem alguna cosa com cal?"

Mantenir el redactat original d'aquest article suposaria introduir en la legislació andorrana la inseguretats jurídica, per la qual cosa ens veuríem obligats a no acceptar el Projecte de llei en la seva globalitat.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, passem, doncs, a la intervenció dels Grups Parlamentaris. Pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, faré un petit comentari justificant el nostre vot favorable al conjunt de la Llei, tot i que demanaríem a la Cambra que es tingués en consideració també, perquè nosaltres votarem a favor de l'esmena presentada per Nova Democràcia. Nosaltres creiem que la Llei del règim disciplinari del sistema financer no fa res més que complir el calendari, que ara fa uns anys es va fixar en aquesta Cambra. Aquest calendari, que permet que ben aviat sigui una realitat l'obertura bancària. Una obertura bancària, que s'ha

dit repetidament des de diversos grups, ha de ser gradual, ha de ser moderada i s'ha de fer des de la prudència i des del seny.

Crec que el legislador ha tingut especial cura de fer aquest règim disciplinari d'una forma rigorosa, perquè, segurament, amb aquesta Llei estem llançant un missatge, no només a l'interior del país sinó també a l'exterior. En un moment on de vegades es posa en qüestió la seriositat del país i sembla que projectem certes imatges que no són positives per al bon funcionament de l'economia, doncs, és bo que aprofitem lleis que estableixin de forma clara que, en sectors tan importants per a un país com el sector financer, som especialment seriosos.

Només mirant les telenotícies i els diaris veiem com darrerament s'han produït fets en els sistemes financers de països molt avançats -el cas del Japó n'és un-, que fan que realment calgui ser molt prudent a l'hora de legislar sobre aquest sector, en el sentit precisament de garantir-ne l'estabilitat i la seriositat.

La Llei, en concret, regula el sistema bancari; val a dir aquí, que potser fins ara, -és important- no hi ha hagut cap problema en els bancs, però també la Llei regula el conjunt del sistema financer i de totes aquelles possibles entitats, de tota mena, que en un futur podrien operar dins el sistema financer. Per tant, desborda el marc estricte d'aplicació als bancs i afecta moltes altres entitats més enllà dels bancs.

Bé, com deia, la Llei diu coses d'Andorra però també diu coses cap a fora d'Andorra. És un missatge important a l'exterior que homologa Andorra als estats veïns, als estats moderns que tenen les legislacions avançades en aquesta matèria i, doncs, és un pas més en la seriositat en què cal assentar la nova economia andorrana.

Pel que fa a l'esmena de Nova Democràcia, doncs, a nosaltres ens agradaria, tal com s'ha dit aquí, que aquesta fos tinguda en compte, i per tant el nostre vot serà afirmatiu a aquesta esmena.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. síndic.

Respecte de la reserva d'esmena presentada per Nova Democràcia, tal com ja vam votar i manifestar-nos en el si de la Comissió, votarem a favor. Essencialment pel tema de la seguretat jurídica: entenem que és una llàstima que no es va poder arribar a consensuar aquesta esmena. Els arguments

ens van semblar bastant pobres, vist que només hi va haver l'argument referent al Codi de Duanes.

Referent a la resta de la Llei, en tot cas demanaria de fer la intervenció després de la votació i en funció del resultat...

El M. I. Sr. Síndic General:

Serà explicació de vot?

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Exacte.

El M. I. Sr. Síndic General:

Molt bé.

Passarem a la intervenció del Grup Lliberal, el Sr. Josep Àngel Mortés.

El M. I. Sr. Josep Àngel Mortés:

Una de les formes d'extinció de la responsabilitat derivada de delictes penals o administratius és la prescripció que atribueix, al sol transcurs d'un període de temps prèviament determinat, el radical efecte d'extingir la possibilitat que, per part dels poders públics, es declari o es reprimeixi la responsabilitat penal, administrativa o disciplinària.

Amb aquesta figura jurídica el legislador, en benefici de la seguretat jurídica, no fa més que establir un precís límit a l'exercici de la potestat sancionadora. Al mateix temps que la Llei confereix a les autoritats públiques aquella potestat, els imposa l'obligació de subjectar dit exercici a uns determinats terminis, finalitzats els quals, la conducta il·lícita, haurà de quedar impune.

Els esmentats terminis els estableix el legislador tenint en compte les concretes circumstàncies. No és que la prescripció es pugui estirar i arronsar, com es diu en la motivació de la reserva d'esmena presentada, sinó que es fixen lliurement per la Llei, sense que hagin de ser homogenis o iguals per a tot tipus d'infraccions.

No es pot dir ni proposar que el termini de prescripció hagi de ser únic i de tres anys, perquè el legislador pot decidir fixar un termini més o menys llarg en funció de la gravetat del tipus d'infracció comesa.

En el present Projecte de Llei s'ha optat per distingir dos supòsits per a la prescripció: el primer, com a norma general, al cap de tres anys; i el segon de deu anys si hi ha hagut actes destinats a dissimular les infraccions als òrgans de control i supervisió, tot

qualificant l'actuació amb un element subjectiu important, com són els esmentats actes, que a criteri del nostre Grup, i per la seva especial gravetat, han de comportar un termini de prescripció més llarg que el simple transcurs de tres anys, que es fixa amb caràcter general.

Si el termini de deu anys es pot considerar excessiu per les òbvies dificultats que comporta el transcurs del temps per a la investigació de fets d'aquesta naturalesa, i tres anys poden semblar insuficients, el nostre Grup havia proposat transaccionar el temps en un termini de sis anys, que potser hauria estat adequat per a cobrir els dos supòsits, però aquesta transacció no fou acceptada en el si de la Comissió, cosa que fa necessària la votació de la reserva d'esmena, la qual votarem negativament pels motius exposats.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Alguna altra intervenció?

Bé, si no hi ha cap altra intervenció procedirem a la votació de l'esmena reservada. Us recordo que sí, és sí a l'esmena, i no, és no a l'esmena, i per tant aprovació de l'article tal com ha sortit de la Comissió.

(Se senten veus)

A perdó...

Sí, després de la votació si voleu fer una explicació de vot, no hi ha problema, podeu intervenir.

Doncs passem a la votació. Sr. secretari, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí

M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : No
 M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, volem procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 10. Vots no: 18.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista dels resultats de la votació, queda desestimada l'esmena i aprovat l'article tal com ha sortit de la Comissió.

Declaro, doncs, aprovat per majoria el Projecte de llei.

Diferents grups han manifestat la voluntat d'intervenir per fer una explicació de vot. Pel Grup Mixt, intervé el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la Paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Bé, per constatar el resultat de la votació i per lamentar que avui la majoria ens comenci a fer veure que fins i tot els veguers tenien encara més respecte pels principis essencials d'un estat de dret, que no aquesta majoria actual.

En tot cas, és una llàstima que ens vulguin fer entrar el clau per la cabota, amb el fàcil argument que l'oposició estem jurídicament equivocats perquè políticament som minoritaris. Això ja es va inventar en altres latituds, però això sí, es deia d'una manera més adaptada al debat democràtic -en fi, és només una constatació. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Josep Dallerès, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. síndic.

Tal com he dit abans, més que una explicació de vot és un comentari global sobre la Llei, i sobretot al procés en realitat.

El Consell General en la seva sessió del 27 de novembre de 1993 va aprovar la Llei d'ordenació del sistema financer, i va iniciar així, un desplegament legislatiu que, amb prudència -així es volia i així resta expressat en l'exposició de motius de la Llei,- però també amb eficàcia i amb equitat -també resta palès en la mateixa exposició-, portés a superar l'*status quo* bancari vigent al Principat, -ho diu encara el mateix text-, i que regulés l'estructura financera andorrana, tot com a imperativa conseqüència del text constitucional -són paraules, un cop més de la mateixa exposició que acompanya la Llei.

Efectivament, l'article 28 del text constitucional proclama la llibertat d'empresa.

És des del respecte d'aquesta llibertat que, mitjançant un conjunt de lleis i reglaments, es pretenia fer-lo compatible amb l'interès primordial del conjunt de la societat andorrana, emmarcant-nos en la definició social lliberal que és la nostra, tenint en compte cadascun dels dos termes, sense desestimar, però, tot al contrari, les experiències històriques i la singularitat andorrana. A tal efecte es va preveure, i es va preveure en aquell moment, un període transitori d'adaptació per tal d'evitar problemes funcionals o situacions negatives (totes aquestes paraules són tretes del mateix text). Període, que es pretenia que fos de tres anys: prova n'és el Decret d'emissió de deute públic d'agost de 1994; període, deia, que s'utilitzaria per "vertebrar el sector per tal de fer-ne un conjunt sòlid, coherent que seguís mantenint una positiva reputació internacional."

I tot això no són paraules del Sr. cap de Govern als mitjans de comunicació últimament, sinó que ho he reprès del text que ja he esmentat.

Així doncs, en la mateixa línia, i amb els objectius definits en aquella Llei, el 30 de juny de 1994, el Consell General aprova la Llei de regulació del coeficient d'inversions obligatòries.

L'11 de maig de 1995, aprova la de regulació de reserves en garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer.

El 29 de febrer de 1996, és el torn de la Llei de regulació dels criteris de solvència i de liquiditat de les entitats financeres.

El 19 de desembre de 1996, la Llei de regulació de les facultats operatives dels diversos components del sistema financer.

El Govern, paral·lelament, desenvolupava reglamentàriament tot el conjunt d'aquestes lleis.

No és ara el moment de comptar quina va ser la part d'empenta que correspon a l'Agrupament Nacional Democràtic en tot aquest procés: el pas del temps i la perspectiva històrica ho deixarà clar; és, però, la nostra obligació no deixar que s'enruni la memòria i demanar a tothom que estigui interessat en el seguiment del procés que, lluny d'escoltar qui més crida, com si de convèncer algú en un mercat es tractés, faci l'esforç de consultar la memòria col·lectiva, que són les actes o els diaris de sessions del Consell.

La Llei que acabem d'adoptar avui, no és sinó un esglaió més d'aquest procés iniciat l'any 1993.

En aquest cas, l'Agrupament Nacional Democràtic hi ha participat aportant el seu gra de sorra, mitjançant les esmenes que en el seu dia vam presentar.

Aquestes esmenes intentaven, majoritàriament, suprimir o modificar, dins del text proposat, els elements que, al nostre entendre, podien comportar problemes a l'hora d'aplicar la Llei, ja fos per imprecisió del text o per diferents interpretacions possibles.

La naturalesa de les esmenes, en un text com el que ens ocupa, va fer-ne possible la transacció d'una gran part, i va aportar, en alguns articles en particular, modificacions substancials.

De les 10 esmenes presentades -aquí faig referència a la presentació que ha fet el ponent-, de l'Agrupament Nacional Democràtic, en va ser retirada 1 per haver-se transaccionat anteriorment, en van ser transaccionades 4 i 4 altres van ser adoptades per unanimitat.

N'hi ha 1 que va ser rebutjada. Aquesta pretenia evitar competències compartides entre la Comissió Superior de Finances i el Govern, sense que per part nostra hi hagués predisposició particular per l'atribució cap una o altra institució.

Com ja he dit, el nostre plantejament, en la matèria que ens ocupa avui o que ens ha ocupat fins ara, és l'iniciat l'any 93, clarament definit en l'exposició de motius de la Llei de l'ordenament del sistema financer que el Consell General va adoptar, per unanimitat dels presents, el 27 de novembre de 1993.

En aquest procés, el ritme de desenvolupament s'ha vist essencialment alentit fins al moment present, més que per desviacions de fons, pels canvis de majories en el si del Consell; pot ser que, ara sí, s'iniciï un canvi conceptual més que significatiu, si tenim en compte les declaracions del Sr. cap de Govern als mitjans de comunicació -em refereixo a la setmana passada-, declaracions que apareixen com diametralment oposades a l'enunciat en l'exposició de motius anteriorment mencionada.

En tot cas són les properes lleis, en particular la que marqui les xifres de capital social mínim a què es refereix l'article 16 de Llei d'ordenació del sistema financer, perquè tothom entengui, les que han de dir com i quan l'obertura del sector financer, i en particular de quina manera.

És la celeritat en la presentació d'aquesta Llei que mostrarà la voluntat real de la majoria actual en aquesta matèria.

Veient que el temps passa, recordarem tan sols que no haver legislat abans del 31 de desembre de 1997, no vol dir que els drets no existeixen, només vol dir que no han estat regulats i que els límits legals de demora establerts per llei s'han esgotat.

Recordat això, el vot, efectivament, de l'Agrupament Nacional Democràtic ha estat de donar suport a la Llei; lamentem tan sols que no s'hagi arribat a una transacció en l'article que s'acaba de votar.

Gràcies, Sr. síndic

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, alguna intervenció?

Sr. Marc Pintat, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Marc Pintat:

Gràcies, Sr. síndic.

En execució del calendari fixat per la Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals, a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer que fou aprovada pel Consell General en la seva sessió de l'onze de maig de 1995, es sotmet avui a l'aprovació de la Cambra el Projecte de Llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer. Aquest Projecte de Llei ve a complementar l'esquema legislatiu bàsic referit al sistema financer, en les matèries i amb el calendari fixats per la disposició transitòria quarta de l'esmentada Llei.

Entre les Lleis que s'han anat aprovant fins al present, aquesta té una importància i una rellevància especials, perquè ha d'assegurar la correcció i el rigor en l'exercici professional de l'activitat financera, i el

compliment de la normativa encaminada a reforçar la protecció dels interessos dels clients de les entitats financeres i de l'economia nacional en general.

La Llei també té com a objectiu assegurar la protecció del mateix sistema financer i dels drets de cadascun dels grups que el componen. Tot des del respecte al tradicional secret bancari a Andorra i a la legítima privacitat de la informació confidencial de les entitats del sistema financer.

Creiem que és important assenyalar, que en la tramitació d'aquest Projecte de Llei, i donada la seva transcendència i importància; no sols per al sector financer sinó per a la credibilitat del país en general, s'han procurat examinar amb cura totes les aportacions que s'hi han presentat, fent l'esforç necessari per transaccionar les esmenes proposades. L'objectiu s'ha assolit gairebé en la seva totalitat, excepte en una, en relació a la qual s'ha formulat la corresponent reserva que ja ha estat votada.

El nostre Grup creu que el text finalment adoptat respon a les necessitats bàsiques que una Llei d'aquesta naturalesa ha de cobrir assolint l'equilibri especialment necessari en aquest camp. Equilibri que es manté: d'una banda, entre la necessària concreció de les infraccions, la imputació de responsabilitats i els procediments aplicables en la doble vessant preventiva i sancionadora; i d'altra banda, amb els drets de defensa de les entitats del sistema financer, de les persones que les administren, i de les llibertats individuals i col·lectives.

Tot amb absolut respecte als criteris tècnics i jurídics més adequats i que han de presidir la regulació d'una matèria tan singular i sensible.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Cap altra intervenció?

Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Referint-me a l'exposició que ha fet el Sr. Dallerès, sobre interpretacions que fa ell sobre el futur possible de canvis de direcció sobre alguna cosa, ha acabat dient el que és veritat. Sr. Dallerès, es tracta de veure quines són les lleis que es portaran en aquest Parlament i quines aprovarà el Grup Lliberal a iniciativa nostra, i com vostè no ho ha fet, jo tampoc ho vull fer, però és cert que dins d'aquesta Cambra des de fa uns quants anys, des del començament, des de l'any 93, s'ha seguit el calendari que es va marcar, i els criteris que es van marcar se segueixen igual: la

mateixa prudència, progressivitat i estudi raonable de les conseqüències internes i externes de qualsevol llei es tenen amb les lleis bancàries i amb totes les demés.

Evidentment, el Grup Lliberal en minoria, recolzat pel CNA i Canillo-la Massana, junt també amb el consens de l'AND, Nova Democràcia i Iniciativa Democràtica Nacional, també, els anys anteriors, han permès tirar endavant allò que l'any 93 es va marcar. No obstant, estic segur, també, que tant vostè com els membres del seu Grup sabran i hauran d'admetre, que les circumstàncies de l'any 93 tampoc són necessàriament les mateixes. Potser són millors potser no, però s'han de tenir sempre en compte. El que és immutable és, afortunadament i per molts anys, la Constitució. En això estem tots d'acord. Ara bé, pel que fa a una llei feta en un moment determinat, tot i que la filosofia la compartim plenament -i estic segur que no ha canviat res fonamental en aquest tema- podria ser que poguessin canviar circumstàncies.

Quan es parla d'*status quo* ens referim tots -crec jo, i almenys jo vull referir-m'hi així, al marge d'interpretacions d'articles que es puguin fer més bé o més malament, perquè és molt difícil que sempre, tot el que es diu a la premsa surti exactament i no es pot llegir solament un titular, sinó s'han de llegir tots els articles, generalment, i vostè ho sap tan bé com jo, com a mínim, -no?- al fet que l'*status quo* que és important mantenir és el d'honorabilitat dels bancs andorrans, dels actuals i dels que vinguin després. L'exemple l'han d'agafar dels actuals, els que puguin venir. Això és el que jo he volgut dir sempre quan faig declaracions d'aquest caire, i em sembla que sobre això devem estar tots prou d'acord.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Dallerès, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

De fet, jo no he volgut fer cap procés d'intenció. El text diu el que diu. M'he limitat a recordar una exposició de motius que va ser votada per la totalitat, per unanimitat del Consell i en què resulta que hi ha una frase que ve a dir exactament el contrari d'una frase de l'exposició de motius, que és la que he llegit. Un és aquest punt, no n'hi ha cap més, no crec que la meua intervenció hagi estat... o l'objectiu no ha estat polemitzar sobre el tema. És un tema que és prou important, i mentre vam estar governant, en cap moment van sortir grans titulars

sobre aquest tema. Això també voldria que es recordés.

I em sembla que fóra bo que s'anés..., en tot cas si hi ha un canvi que fóra legítim, pot ser legítim: les circumstàncies, com vós mateix heu dit, han canviat. Em sembla que allà on s'ha de debatre és en el si d'aquesta Cambra, i aquí recordaria una intervenció que vau fer vós mateix, quan estàveu assegut en les cadires vermelles, per dir-ho així, i que es demanava al Sr. cap de Govern que el debat no es portés als mitjans de comunicació sinó al si del Consell. El que estic demanant no és altra cosa que això: que el debat es faci allà on s'ha de fer, és a dir, en el si del Consell General. Estem a l'espera. No he dit altra cosa de lleis que arriben.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, acabades les intervencions, finalitza el punt primer de l'ordre del dia.

Passem al punt número dos.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de modificació del Codi penal.

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 14/1997, del 29 d'agost del 1997, i l'informe de la Comissió fou publicat al Butlletí número 20/1997, del 20 d'octubre del mateix any. No s'han presentat reserves d'esmena ni vots particulars.

Té la paraula el Sr. Narcís Casal, ponent nomenat per la Comissió Legislativa d'Interior per exposar l'informe elaborat per aquesta.

Sr. Casal, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies, Sr. síndic.

La llei qualificada de modificació del Codi penal va ser estudiada per la Comissió d'Interior en dos reunions, els dies 20 i 23 d'octubre; es va examinar una esmena a l'article segon que va presentar Nova Democràcia i que no va ser acollida. El Projecte va quedar finalment aprovat en la seva forma originària, tal com es presenta avui en aquesta Cambra.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Passarem a la intervenció dels grups parlamentaris: pel Grup Mixt intervé el Sr. Jaume Bartumeu. No?

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Narcís Casal?

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Una vegada aprovada la llei sancionadora del règim del sistema financer, no ens queda més que aprovar aquesta reforma del Codi penal, que no és més que un pressupost i conseqüència necessària de la llei disciplinària del règim financer.

Nosaltres creiem que el tipus d'actuació més dolosa, que era tipificada en la llei disciplinària del règim financer de les actuacions fraudulentament, els tipus més dolosos haurien d'estar dins del Codi penal, no solament per protegir els ciutadans i, de fet, protegir a les víctimes, sinó per protegir l'economia del nostre país i, més enllà, protegir el bon nom i la reputació del nostre país en la comunitat internacional, aquesta comunitat internacional que valora el nostre país dependent de la sensibilitat que tenen els seus governants per regular activitats que es consideren molt perjudicials des d'un punt de vista internacional i que encara podrien arribar a beneficiar algun país en concret.

I dit això, fent meves les paraules dites pel meu company en la Comissió de Finances sobre el règim disciplinari del sistema financer, posaré èmfasi en la forma que ha adoptat aquesta llei i, en aquest sentit, hauré de demanar que l'Estat comenci a pensar a sistematitzar, a organitzar, a refondre el cos legislatiu del nostre país, i que constitueix l'ordenament jurídic del nostre país.

Crec que això s'ha de fer per tal d'assegurar la divulgació i el coneixement del dret prop dels ciutadans. En aquests moments, per conèixer algunes de les lleis que sabem que existeixen, a vegades s'ha de fer una tasca autènticament detectivesca. Només hem de pensar en les lleis que es van aprovar en la dècada dels 80, des que es va fer l'última publicació particular de recopilació de les lleis, fins que es va crear el Butlletí Oficial. Són lleis molt difícils d'obtenir, que existeixen, i, tanmateix, això constitueix una anomalia. A més a més, no solament hi ha les lleis que sabem que existeixen i que no sabem on són, sinó que ens trobem amb lleis que existeixen i que sabem on són i que poden ser molt difícils de manipular, com és el cas d'aquest Codi penal que aprovarem avui, aquesta modificació, que constitueix la quarta modificació del Codi penal que es va aprovar l'any 1990. Amb això vull dir, que per conèixer la legislació penal d'aquest país s'han de manipular 5 textos amb citacions entrecruades entre ells mateixos. Crec que seria hora en aquests moments de començar a endegar una tasca de refondre tota aquesta legislació. I si això és vàlid per

a aquest moment, encara ho serà més per al futur, perquè el nostre país està ara immers en una tasca legislativa d'adaptació de les nostres institucions a l'estat de dret, que evidentment comportarà una multiplicitat de lleis, de lleis que, a més a més, evidentment, faran que el ciutadà encara s'allunyi més de la norma; tot plegat, pot fer que la llei, que hauria de ser una protecció per al ciutadà, arribi a ser inclús, a la millor, una amenaça per al ciutadà, perquè no es pot oblidar que el desconeixement de la llei no dispensa del seu compliment. Si fem moltes lleis i no fem una tasca de divulgació d'aquestes lleis, estem posant en perill la seguretat jurídica del ciutadà.

Doncs bé, faig aquesta remarca com a expressió d'una inquietud del nostre Grup que va dirigida a l'Estat, i quan dic l'Estat, la dirigeixo al Sr. cap de Govern. Em podria dirigir al Sr. ministre d'Interior, també em podria dirigir, inclús, a aquest Parlament, al Sr. síndic, a nosaltres mateixos, perquè pensem que aquesta tasca podria comandar-la i endegar-la el Parlament. De totes maneres, m'atreviria a dirigir-me, amb més èmfasi, al Sr. cap de Govern, no per la seva qualitat de cap de Govern sinó per ser ell una persona que prové d'una família de juristes, per ser advocat ell mateix, la qual cosa, ben segur, el farà més sensible a tots aquests postulats.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, passo la paraula al Sr. Modest Baró.

El M. I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. síndic.

La transcendència de l'activitat del sistema financer en el conjunt de l'economia del país aconsella, a criteri del nostre Grup Parlamentari, que les vulneracions a la Llei, fetes per persones físiques o jurídiques, pel fet d'operar en l'àmbit propi del sistema financer, sense tenir-ne el dret, siguin objecte d'un tractament més exigent, a través de la corresponent tipificació d'un nou delictes, el 141 bis, que s'introdueix en el Codi penal vigent, afegint-lo en el títol II, corresponent als delictes contra la societat, i concretament en el seu capítol II, referent a l'economia, les empreses i l'activitat mercantil.

D'aquesta manera, el contingut sancionador del Projecte de llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer, que no fa gaire acaba d'aprovar aquesta Cambra, quedarà limitat al camp de les infraccions administratives, sense perjudici de la vigència de les que també estan establertes en la Llei de la protecció del secret bancari i de la prevenció

del blanqueig del diner o valors productes del crim, de data 11 de maig de 1995, i que van donar lloc a la modificació dels corresponents articles del Codi penal, inclosos també al Projecte de llei qualificada de modificació del Codi penal, que ara estem discutim.

Tant el Govern, com el nostre Grup Parlamentari, hem considerat oportú refondre en aquest Projecte de llei el contingut legislatiu de la reforma del Codi penal, que, va ésser aprovada l'onze de maig de 1995, tant pel fet de tractar-se de matèria similar, com pel fet que fou aprovada sense el rang de llei qualificada que li correspon per afectar drets fonamentals de la persona, reconeguts al capítol III del títol II de la Constitució.

Si bé el Grup Lliberal creu que l'esmentada llei és plenament vigent, per haver estat aprovada per assentiment del Consell General, s'ha cregut oportú proposar-ne altra vegada la seva aprovació a aquesta Cambra, per un absolut respecte del principi de legalitat i de seguretat jurídica que ha d'inspirar l'ordenament jurídic andorrà i, en particular, un text de la importància del Codi penal.

Per tots aquests motius, el Grup Parlamentari Lliberal votarà a favor del Projecte de llei qualificada de modificació del Codi penal.

Finalment, i ja que parlem del Codi penal, i contestant una mica al Sr. Narcís Casal, vull recordar que en la sessió ordinària del Consell General del dia 28 de novembre de 1996, en ocasió de la presa en consideració de la Proposició de llei qualificada de modificació de l'article 198 del Codi penal, referent a la despenalització de l'esterilització voluntària i consentida, feia constar, en nom de l'Agrupament Canillo-la Massana, la necessitat de reformar, en un futur pròxim, d'una manera aprofundida i global el Codi penal, per tal d'adaptar-lo a l'evolució de la societat andorrana i de les seves institucions.

Tots els grups parlamentaris que el referit dia 28 de novembre integraven el Consell General, vam estar d'acord en la necessitat de reformar i adaptar el Codi penal als nostres dies i a la Constitució. Necessitat que Unió Lliberal creu que també, avui, és compartida per aquesta Cambra.

Avui, tinc la satisfacció d'anunciar que el Grup Lliberal està treballant, ja, de forma concreta en aquesta matèria i que hi ha tres assessors treballant un andorrà, un francès i un espanyol, designats pel nostre Grup, per estudiar i proposar uns punts bàsics que han de servir de punt de partida de reflexió i de base de discussió política en aquesta important i delicada matèria.

També volem fer constar que, tan bon punt, el nostre Grup, el Grup Lliberal, disposi d'aquestes bases de discussió per a la reforma del Codi penal, les farem arribar als demés grups parlamentaris per a debatre'n el seu contingut, i cercar de trobar de forma consensuada i conjunta les millors propostes.

Aquesta és la nostra voluntat, voluntat de diàleg i de consens, perquè considerem que la participació de tots els grups parlamentaris és necessària en un tema que afecta els drets fonamentals de la persona i de tanta importància i envergadura com és la redacció d'un nou Codi penal, en sintonia amb els temps actuals i amb el nou marc jurídic que comporta la Constitució.

La intenció del Grup Lliberal és presentar a tràmit parlamentari la reforma del Codi penal mitjançant Proposició de Llei, si és possible, com ja ho he manifestat, consensuada amb els demés grups parlamentaris, amb l'objectiu d'aprovar-la el Consell General durant aquesta legislatura.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Jo, per referir-me a les paraules del meu company, Sr. Casal, com a advocat que és, com jo n'era, és clar, li vull dir que comparteixo les seves inquietuds. Ell sap tant bé com jo que sí que és difícil per un advocat, fins i tot de trobar-s'hi, en alguns temes. Per exemple, potser encara més que els que vostè ha comentat: en la Seguretat Social, en els reglaments de la Seguretat Social. Els advocats que els han pogut anar compilant saben que són un seguit de canvis, lògicament, que ha seguit la societat des de l'any 68, i no s'han recopilat mai. La feina de recopilació no es pot fer a la lleugera, com vostè sap tan bé com jo, s'ha de treballar, hi ha una implicació que en alguna part és del Govern i en molta part és del Parlament, i naturalment haurem de trobar el mitjà per fer-ho.

Tal com ha comentat el Sr. Baró, en alguns temes no caldrà precipitar una recopilació de l'existent perquè s'haurà de canviar, com és el Codi penal, sobretot, i també les lleis i reglaments de la Seguretat Social. Però sí que és veritat que s'han de posar més a l'abast del ciutadà, i no solament dels professionals, tots els temes de legislació.

De totes maneres, també voldria dir que en alguns aspectes s'ha millorat gràcies al Butlletí Oficial de l'Estat: el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, des de l'any 89 que va sortir, es va fer en suport informàtic, i el nostre Govern ha pogut posar-lo a l'abast de tothom en CD-ROM, ara que hi ha CD-ROM, i fins i tot a Internet, i per tant, amb els mecanismes de recerca automàtics, és més fàcil avui trobar lleis a Andorra que, evidentment, a països més grans, i fins i tot que a països més petits. Però amb això no n'hi ha prou, segur: s'han de facilitar, i em complau de dir que no solament perquè els professionals ho tinguin més fàcil, sinó perquè els ciutadans puguin conèixer més l'abast de la llei, això és el que és fonamental. Els professionals acostumen a aclarir-se prou bé perquè és la seva feina. En canvi, els ciutadans han de saber quines són les lleis a cada moment per poder-les conèixer i poder-les respectar. És una feina que s'ha de fer i en qualsevol estat com Andorra, que està produint una legislació més intensa que en un període ja més estabilitzat després d'una constitució, és important fer-ho. S'hi haurà de pensar molt seriosament; hi ha els mecanismes tècnics per fer-ho molt fàcilment. I estic d'acord que el més difícil és recopilar les coses antigues: els que vam treballar, doncs, al Tribunal de Corts des de l'any 76, sense Codi penal, sabem el que és; vam estar 14 anys esperant-lo.

Recopilar el Codi penal ara quan està a punt de modificar-se, potser ja no cal, però en fi, en tot cas, totes les altres lleis de tots tipus, civil i administratiu, faria molta falta. S'han fet alguns treballs, es van fer per part del Consell General, de recopilacions administratives, però està tot dispers en molts llibres diferents, i això sí que requereix un treball d'edició, des de l'Estat, això sí, en la forma que el Parlament digui, de les lleis en forma de llibre, sempre regularment publicats. És evident que estic d'acord a fer-ho, segur.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Els grups parlamentaris volen tornar a intervenir?

Sr. Narcís Casal, per l'Agrupament Nacional Democràtic.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies, Sr. síndic.

M'ha fet vostè recordar que hi ha professionals, no s'ha d'oblidar que la llei obliga igual el ciutadà del carrer que el president del Tribunal Constitucional.

I voldria fer una remarca -vostè ja ho sap això, no ho dic perquè no ho sàpiga-, li voldria fer una remarca

quant a l'activitat de l'Estat per tal de divulgar les lleis: i és que en el Butlletí Oficial, al CNIA, tinc notícies que tenen un CD-ROM amb totes les lleis de la dècada dels 80 i que no ha estat publicat, i no s'ha sistematitzat perquè suposo que no hi ha hagut ordres pertinents o a causa d'una despesa concreta, que feia falta per fer-ho, no els ha arribat. Potser en això, poder sí que el Govern podria prendre nota d'aquest tema i posar fil a l'agulla. Són les lleis que van des del 1982 al 1988.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Per contestar-li, jo desconec que hi hagi aquesta suposada recopilació feta pel CNIA. Ho celebraria si hi fos. Tanmateix, només una recopilació tècnica perquè això pugui traduir-se en una publicació, s'ha de fer molt més que això, no? S'ha de realment verificar pels estaments oportuns perquè no es facin incorreccions per tenir textos anteriors. Potser sí que existeix, ja en seré informat oportunament i es pot tirar endavant qualsevol recopilació. I una darrera cosa, com a cap de Govern tinc, naturalment estic obligat a tenir, sensibilitat per aquest tema, però també per tots els demés; no solament en aquest perquè he estat advocat una època de la meua vida, naturalment, i espero tornar-ne a ser algun dia. Per tots els temes, el cap de Govern ha de mostrar sensibilitat, no sé si és veritat això que diu vostè, potser no hi és tot perquè també hi ha molta legislació local, comunal, que també convindria que es recopilés. La feina és important, segur, però en fi, hi ha els mitjans per fer-la d'una manera bastant..., però, naturalment, amb unes verificacions molt clares que el que es publiqui sigui realment el que es va editar en el seu moment o el que es va aprovar en el seu moment.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, si no hi ha cap altra intervenció i tractant-se d'una Llei qualificada, proposo aprovar-la per unanimitat.

Bé, doncs, queda aprovada per unanimitat.

Passem al punt número 3 de l'ordre del dia.

3- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Jordi Torres Alís, en representació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i Vicenç Alay Ferrer, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt al Projecte de Llei reguladora de la gestió i l'organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

El Projecte de llei fou publicat al Butlletí número 19/1997, del 22 d'octubre del mateix any. S'han presentat dues esmenes a la totalitat per part dels grups parlamentaris, Agrupament Nacional Democràtic i Grup Mixt, que han estat publicades en el Butlletí número 23/1997, del 13 de novembre del 1997.

Demana als grups que han presentat les esmenes si volen fer el debat i la votació conjunta. Sí? Bé, doncs, passo la paraula a l'Agrupament Nacional Democràtic per exposar la seva esmena. Intervé el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Srs. consellers,

Amb aquest Projecte de llei ens adonem que no es crea una nova institució ni es redefeix l'ens "parapúblic" ja existent "Caixa Andorrana de Seguretat Social", sinó que, tan sols, es limita a reestructurar la seva organització.

Fins ara, la "parapública" CASS, entitat de dret públic, creada per la llei amb personalitat jurídica i patrimoni propi, totalment independent de l'Estat, tenia encomanada l'administració i gestió del servei públic de seguretat social, en règim de descentralització administrativa.

Fins ara, també, d'un total de 9 membres del Consell d'Administració, dos eren designats entre els membres de l'Executiu que, sense tenir dret a vot, podien exercir el dret de veto -a confirmar per l'Executiu-, en els acords adoptats pel Consell d'Administració que entenguessin contraris a la legislació.

Ara, però, podem veure com aquest ens descentralitzat veu restringida la seva autonomia d'acció i caràcter parapúblic, per les següents modificacions que incorpora, a saber:

La participació dels cotitzants al Consell d'Administració es veu reduïda en gairebé la meitat,

ja que de 7 membres equivalents a 6 grups de cotitzants, es passa a 4 membres de tan sols 3 grups de cotitzants;

La meitat dels membres del Consell d'Administració, 4, són nomenats directament per l'Executiu, sense que enlloc s'estableixi quines seran les bases o condicions d'aquests "nomenaments", amb el que res obsta a pensar en "l'amiguisme";

El director, que assisteix a les sessions del Consell d'Administració amb veu però sense vot, també és designat i remogut lliurement per l'Executiu. Abans s'elegia per l'acord favorable de les tres quartes parts del Consell d'Administració que restava sotmès a l'aprovació del Consell General;

Amb la figura de l'interventor delegat del Govern que també assisteix, amb veu però sense vot, a les sessions del Consell d'Administració, el Govern controla més, si fos possible, l'acció del Consell d'Administració;

Desapareix el dret de veto dels membres designats pel Govern. I això ja denota el resultat que es busca: dominar el Consell d'Administració. És a dir, ara ja no cal el dret de veto perquè es té un control directe via nomenament de la meitat dels membres del Consell d'Administració, i de les dos úniques persones que hi assisteixen amb veu però sense vot, l'interventor delegat i el director;

La finalitat que les decisions i acords del Consell d'Administració s'ajustin a la legalitat vigent, deixa d'ésser un element informador del règim andorrà de seguretat social. Semblaria, així, que la presumpció d'exactitud dels actes de l'Executiu s'estendria als membres del Consell d'Administració que nomena, quan això no és així;

Desapareix la figura del caixer comptable, que es substitueix per la de l'interventor del Govern. Fins ara, el caixer comptable no era un càrrec polític, ni era nomenat per l'Executiu, sinó pel propi Consell d'Administració;

Es continua amb la indefinició de la legislació actual, ja que enlloc del Projecte s'esmenta de quin Ministeri depèn directament o queda adscrita la CASS, tal com seria d'esperar. I encara més, després de l'enorme dependència i directa vinculació de la CASS a l'Executiu que preveu el Projecte;

Se'ns vol fer caure en la fal·làcia que el director respon de la seva gestió enfront al Consell d'Administració, article 22. Això no suposa res més que voler eludir responsabilitats, perquè si l'Executiu el nomena i el remou lliurement, ha de respondre davant el Govern i aquest en darrer terme;

Així, si al segon paràgraf del mateix article es diu que el director "és el responsable de les despeses

tècniques i administratives i del cobrament de les cotitzacions", el cert és que aquestes funcions recauen en el president del Consell d'Administració, tal com es desprèn dels articles 6, 9 i 18 de la Llei general de les finances públiques, i tot i que pugui delegar-les al director, no hi està obligat;

L'aprovació pel Govern dels avantprojectes de pressupost i l'elaboració d'informes de proposta de modificació de les prestacions i cotitzacions, denota més si es pot, la manca d'independència que passa a tenir aquest ens. De fet, l'únic que li queda és la gestió de les despeses tècniques, i encara sota el control dels 4 membres del Consell d'Administració nomenats pel Govern, l'interventor delegat i el director. Dit d'altra manera, tot i tenir la CASS un patrimoni públic, ara el passa a administrar el Govern;

Tot i que a l'article 1 es digui que la CASS té la missió d'assegurar també la gestió financera, el cert és que aquest és l'únic article en què se'n parla, perquè enlloc més del Projecte no es torna a parlar de gestió financera, i encara menys al tercer, en el qual es fixen les "missions".

De l'actual marc constitucional i de tan obsolets com han esdevingut els reglaments de la CASS, era d'esperar que el Projecte de Llei continguéssin una regulació total, global i de conjunt, de què és, per què, a què respon, com s'organitza, de qui depèn, quines són les seves funcions, quin és el seu règim d'inversions, quines prestacions assegura, per a quines persones, qui són els beneficiaris d'aquestes, quins períodes de carència es requereixen per gaudir de les prestacions, etc. I d'això, res de res.

I és que no cal oblidar, que a l'exposició de motius del Projecte, s'hi diu que aquest inclou "una definició dels principis generals". De principis, senyors del Govern, realment cap que no imposi ja el Codi de l'Administració; i de conceptes, no en defineix ni un de sol -salvat l'incomplet de l'article 1-, el que ja és greu tractant-se d'una Llei que, segons diu, "regula l'organització i gestió".

Senyors del Govern i de la majoria lliberal, s'han parat a pensar quina serà la incidència del Projecte de Llei respecte als reglaments del règim andorrà de seguretat social, que són la legislació actual sobre la matèria? Si ho fan, veuran com amb l'aprovació d'aquesta Llei només canvia el títol I (Organització general) en la seva totalitat i el títol II (Organització de la CASS) de manera parcial del Reglament administratiu de la CASS. En total, quatre pàgines, res més!

Vostès han frustrat, així, la necessitat de crear una llei marc de la Seguretat Social, que defineixi

clarament els conceptes i principis que informen el règim andorrà de seguretat social.

L'únic que han fet ha estat adequar l'actual regulació legal a la Llei general de finances públiques; ara bé, aquesta adequació no implica de cap manera, el restringir l'accessibilitat dels cotitzants al Consell d'Administració, tant en llur nombre com per la selecció que comporta establir un mínim de 10 anys de cotització.

Dit d'altra manera: que l'Executiu passi a controlar de manera tan escandalosa el Consell d'Administració, només respon a l'exclusiva voluntat del Govern, i no de la Llei general de finances públiques.

Senyors del Govern, mantenir l'existència d'un Consell d'Administració, donades les poques competències que se li assignen, i amb retribució econòmica a establir per vostès via control i aprovació del pressupost que els sotmeti el Consell d'Administració, no deixa d'ésser una total aberració. No ens negaran que millor hauria estat crear una comissió rectora amb tècnics, presidida pel titular del ministeri al qual s'adscrigués la CASS.

I encara n'hi ha més. La continuació de la figura del Consell d'Administració, i especialment el lliure nomenament dels administradors i del director per l'Executiu, sense que s'especifiqui amb quines bases o condicions, imposa potenciar de cara al futur i, en certa manera, obligar a instituir la manca de professionalització en aquests càrrecs. I és que, recordem que aquesta anàlisi ens permet observar com l'enorme dependència, del Consell d'Administració, de l'Executiu anul·la la seva independència i autonomia d'acció, i el converteix gairebé en inútil.

Per acabar, diré que el Projecte de Llei constitueix una nefasta modificació clarament política, en la forma d'elecció dels membres del Consell d'Administració, efectuada "a mida" el Govern, en base a la pretesa adequació al dibuix de la Llei general de finances públiques, del 19 de desembre de 1996, de l'actual estatut de la CASS.

Enlloc de la Llei es diu que aquest ens quedi emmarcat dins un ministeri en concret, ni que l'Estat passi a constituir-se garant de les prestacions de la CASS, tant en la branca de malaltia com en la de vellesa.

Senyors del Govern, vostès han oblidat clarament la voluntat d'aquest Consell General que, en aprovar per unanimitat la Llei general de finances públiques, va quedar expressada en l'exposició de motius i que em permeto de llegir literalment:

"... la necessitat de procedir a un control de la gestió dels cabals públics que realitzen els diferents òrgans de l'Estat, aconsella la creació d'un Tribunal de Comptes per tal que d'una manera independent i tècnica supervisi el compliment de l'ordenament jurídic en matèria econòmica per part dels mateixos i en especial les obligacions dimanants de la present Llei."

Així, semblaria que un cop constatada per Llei la necessitat de control de la gestió dels cabals públics, el Govern, en lloc d'impulsar i fomentar la creació del Tribunal de Comptes, prefereix substituir-se en aquesta funció, i assumir ell la total i única fiscalització per mitjà del nomenament de les persones que li siguin afins, ocupant els càrrecs d'administració, direcció i intervenció.

Si finalment encara quedés algun dubte, la voluntat d'exclusió de qualsevol altra persona que no sigui l'Executiu en l'administració i gestió de la CASS, arriba al seu "súmmum" amb l'assertió al Projecte de llei que, si no hi ha candidats per a ocupar les 4 places no designades per l'Executiu, el Consell d'Administració quedarà vàlidament format i constituït amb aquests darrers. Tot i això, però, i amb ànim d'amagar-ho, no han dubtat a incloure un capítol dins el Projecte intitulat "Protecció dels representants dels assalariats", quan ha quedat clar que tant hi fa, si hi són, com si no hi són!

Senyors consellers, és per tots aquests motius que, des de l'Agrupament Nacional Democràtic, hem presentat una esmena a la totalitat al Projecte de llei reguladora de la gestió i l'organització administrativa de la CASS.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Seguidament passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena. Té la paraula primerament el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, després d'una llarga espera ens trobem en disposició de debatre el Projecte de llei d'organització de la CASS, un Projecte que hem de dir que ens ha decebut tant en l'aspecte purament formal com en el seu contingut polític.

No entrarem en detalls sobre les mancances del text a nivell formal, per ser temes menors si volem, però sí que vull assenyalar que algunes de les 56 esmenes que hem presentat, el nostre Grup IDN, s'adrecen, justament, a corregir defectes impropis d'un Projecte

de llei, sobretot quan tant el Govern com el seu Grup Parlamentari han disposat de temps i tranquil·litat suficient per poder treballar-hi. No és la primera vegada que ens veiem obligats a demanar al Govern més cura en els projectes de llei que entra a la Cambra. No és la primera i, pel que veiem, em temo que no serà l'última.

El que motiva la nostra esmena a la totalitat no és, però, aquesta descura sinó el contingut polític del Projecte. El que vostès ens proposen és una Seguretat Social absolutament, dic absolutament, sotmesa al Govern, amb un control que de tant exagerat cau a vegades en el ridícul, i que té més de departament ministerial que d'entitat parapública.

Per no caure en un exposat purament retòric em limitaré a assenyalar alguns dels punts principals de discrepància, sense arribar a l'extrem de concreció a què ha arribat el meu company Torres.

Bé, per començar, la definició: des d'un bon principi el Projecte ja marca, explícitament i indissimuladament, la posició que acabo de comentar quan diu que la CASS exerceix la seva missió "sota el control del Govern", textualment. Expliciten això, però, en canvi, no expliciten que l'Estat és garant d'aquesta seguretat social, tal com estableix l'article 30 de la Constitució. En un moment de debat generalitzat -i posada en perill, afegeixo i em temo- de l'estat del benestar, no ens sembla pas que aquesta sigui una explicació òbvia, sinó ben al contrari.

Pel que fa a la composició del Consell d'Administració, el Projecte estableix un Consell paritari, 4 membres designats pel Govern -no es diu com- i 4 membres elegits pels cotitzants, que d'una forma subtil i recolzant-se en la resta de l'articulat, converteix el Govern en amo i senyor de la Caixa Andorrana de Seguretat Social. No és aquesta una afirmació demagògica, i el fet que el president tingui vot de qualitat i que el Govern disposi de mecanismes legals perquè, si vol, la presidència recaigui en un dels seus membres, n'és una prova contundent, i si no hi estant d'acord, convidó, evidentment, que me la contrastin.

A IDN considerem, en canvi, que, atesa la singularitat de la CASS -hem de pensar en l'afiliació obligatòria per als assalariats i altres temes-, i les funcions del Consell d'Administració, d'àmbit purament administratiu i de gestió - i limitat a més-, és just i positiu que els cotitzants disposin d'una majoria que, sense menystenir el paper del Govern, assegurí una mínima independència de la Caixa Andorrana de Seguretat Social i estableixi un equilibri raonable.

Quant a les funcions del Consell d'Administració, i sense ànim d'entrar en detalls, resulta obvi l'interès del Govern i del seu Grup Parlamentari de deixar

aquestes funcions en allò que se'n diu "sota mínims". Això quan no es sotmeten a l'aprovació del Govern, cosa freqüent fins i tot en qüestions tan irrellevants com l'elaboració d'un reglament intern de funcionament. Evidentment, no hi estem d'acord. Com no estem d'acord, seguim parlant de funcions, que el Consell d'Administració hagi vist arrabassada la seva facultat de nomenar el director, facultat que ha tingut sempre -com sembla normal per un Consell d'Administració- i que ara el Projecte reserva directament i sense embuts al Govern.

Aquest buidat de contingut es segueix palesant en temes menors, però prou il·lustratius com pot ser la freqüència de les reunions: que el Consell d'Administració -remunerat, per cert- es reuneixi "almenys cada tres mesos" és una prova ben evident de per on van els trets, que serien, -i en això ja se m'ha avançat el Sr. Jordi Torres, comentant-ho-, un director nomenat i controlat pel Govern -que el pot destituir, evidentment- i un Consell d'Administració amb funcions gairebé d'espectador privilegiat.

Per últim, i sense sortir-nos d'aquestes grans línies, els mecanismes electorals: a part de qüestions de caire més tècnic que, via esmena, ja debatrem en Comissió, vull manifestar la nostra disconformitat amb l'article referent a les condicions d'elegit. Així, el seu Projecte exigeix per a ser elegit deu anys ininterromputs de cotització i cinc anys de pertinença al col·lectiu pel qual s'opti a l'elecció. Una bona colla d'anys i una fidelitat, absoluta i a tota prova, que deixa fora de joc qualsevol persona que hagi perdut temporalment la feina o bé que l'hagi exercit temporalment a l'estranger.

Deixant de banda la incongruència dels cinc anys en el cas dels pensionistes -penso que d'això, inclús, se n'han adonat-, les xifres representen no prudència -que entendríem i entenem- sinó, clarament, marginació. Amb tants anys d'exigència, sembla que en lloc d'un Consell d'Administració estiguem parlant d'un Senat, i això si no volem aprofundir en anàlisis que no poden conduir a altra cosa que a discriminació pura i simple.

En definitiva i per acabar, vostès, senyors lliberals, ens proposen un text viciat de dirigisme, la qual cosa, val a dir, no deixa de ser contradictori amb la filosofia lliberal. Un text que rebutgem i al qual formulem aquesta esmena a la totalitat.

Si bé, sembla pueril demanar-los, senyors lliberals, que votin favorablement aquesta esmena, sí que els demanaria que aprofitessin el paquet d'esmenes parcials que s'han presentat per poder reconduir aquesta Llei.

Per acabar, dir-los que la seva majoria absoluta els pot assegurar la victòria aritmètica, d'això no en tenim cap dubte, però de cap manera pot garantir la

bondat dels seus plantejaments ni eximir-los de cap responsabilitat. Quedi dit això per si un dia cal recordar-ho.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé la Sra. M. Rosa Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. Síndic.

Des de Nova Democràcia, potser hi haurà algunes coses que repetirem, però creiem que val la pena que en quedi constància que, en tot cas, compartim majoritàriament els criteris que s'han exposat aquí.

Nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei per diferents raons.

N'hi ha una, la primera i, potser, és la més important: és que una vegada més estem començant la casa per la teulada i, en lloc d'estar davant d'una llei que hauria de ser un debat aprofundit del model de seguretat social que es vol per a Andorra, i s'està debatent una llei en aquest sentit, ens troben debatent una llei que l'únic que fa és modificar la composició del Consell d'Administració. Per tant, estem fent això, però sense que es defineixi en cap moment quina és la responsabilitat que hi ha d'haver per part de l'Estat, ni els diners que es destinaran per pagar aquelles altres cobertures socials, que són diferents a les pròpies de les cotitzacions d'avui en dia, a nivell de Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Un cop definit això, que el que s'hauria de fer, definir, d'una vegada per totes, quina seguretat social es vol per a Andorra, el Consell d'Administració d'aquesta, l'ens que el gestiona, es definirà per si sol; és a dir, no caldrà un gran debat sobre com ha de ser aquest Consell d'Administració, perquè en funció del grau de responsabilitat que hi hagi per part de l'Estat, hi haurà més o menys participació del Govern en aquest Consell d'Administració.

I vull recordar aquí que, fa un any, era el 12 de desembre de l'any passat, el Sr. cap de Govern, Sr. Marc Forné, ens va dir que "des de feia anys s'estava treballant en una llei, precisament, de la seguretat social i que si el ministre Goicoechea -cito les seves paraules textuales- continuava sent-ho, la llei s'acabaria d'aquí un any, l'any que ve". No. Hem arribat a l'any que ve i ens tornem a trobar amb el mateix problema sobre la taula, de fa un any; s'ha de modificar un Consell d'Administració i hem de fer a corre-cuita, una vegada més, una Llei per poder regularitzar una situació i només d'un òrgan de

gestió, sense debatre el fons de la qüestió que és: quina seguretat social es vol per a Andorra. I no val amagar-se al darrere del que diu la Constitució, en la mesura que de models de seguretat social que s'adeqüin als preceptes constitucionals n'hi ha molts, i no cal dir que ha de ser únicament i exclusivament la participació..., o voler fer creure aquí que la participació, la responsabilitat de l'Estat és el 100%, perquè això no s'ho creurà ningú.

I dit això, la segona raó important que ens porta a defensar l'esmena a la totalitat i postular el retorn del Projecte de Llei al Govern, és per plantejaments purament polítics. Aquí jo discrepo del que ha dit el Sr. Jordi Torres, conseller de l'AND, pel que respecta a la definició de model de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en tant que entitat parapública. En tot cas, cadascú és respectable, evidentment, de la seva opinió, però crec que és un debat que s'haurà de tenir en Comissió i nosaltres hem fet una esmena en aquest sentit.

El que fa amb aquest Llei el Govern lliberal, el que sí que és cert, és que transforma la Caixa Andorrana de Seguretat Social en una entitat parapública quan la Llei vigent de la Seguretat Social no diu mai que sigui una parapública i, en canvi, el Govern el que fa en el seu article primer és dir: "la Caixa Andorrana de Seguretat Social és una entitat parapública".

I aquí hi ha el problema, què vol dir parapública? Doncs, senyors, si el fet de transformar la Caixa Andorrana de Seguretat Social en una entitat parapública significa que es confon el seu patrimoni amb el de l'Estat, és a dir, que es converteix en una entitat pública, no hi estem d'acord. Perquè d'això se'n diu una nacionalització d'aquesta ens que no podem acceptar.

La Llei general de les finances públiques parla de la CASS com a parapública, però només diu als efectes d'aquesta Llei de les finances públiques, és a dir a efectes de gestió pressupostària; no diu que com a ens, com els béns patrimonials que són de la Seguretat Social, de la CASS, siguin de l'Estat. Aquí hi ha aquesta diferència, per nosaltres fonamental.

I no hem d'oblidar, per tant, que el patrimoni i els fons de la CASS pertanyen a tots els cotitzants, sense excepció, i que no són propietat del Govern d'Andorra.

I el patrimoni de la CASS és superior als 40.000 milions de pessetes i el moviment anual és superior als 20.000 milions de pessetes.

Amb aquesta Llei, el Govern lliberal, dona el primer pas, al nostre entendre, per nacionalitzar la CASS, la Caixa Andorrana de Seguretat Social, ja que passa a dominar tant el Consell d'Administració com la direcció de l'ens. Aquí s'han utilitzat bastants

fórmules per definir-ho: els companys de l'AND, el Sr. Jordi Torres, ha parlat d'un control directe del Govern sobre la gestió de la Seguretat Social; el company del Grup Mixt, de l'Agrupament Parlamentari IDN, Sr. Vicenç Alay, ha parlat que el Govern, d'una manera molt subtil, es converteix en l'amo i senyor de la Seguretat Social Andorrana com a ens.

I el que cal tenir molt clar, aquí, és que entenem que el Govern, amb aquesta Llei, no pot fer-ho, perquè no ha invertit mai en la CASS ni tampoc hi dona cap subvenció.

Tampoc aquesta Llei ens dona garanties que el Govern, com que manarà al Consell d'Administració i tindrà la Direcció d'aquest ens, no s'estigui de disposar dels seus fons per a finalitats altres que no siguin les derivades de la pròpia cotització. I també és cert que la Llei preveu que els diners que hi ha als fons s'han d'invertir, s'han d'utilitzar, però no diu com s'han d'utilitzar ni com s'han de controlar. No diu res.

Quina garantia tenim que si el Govern decideix que pot ser una bona inversió per destinar aquests fons, no voldrà utilitzar-los per fer les obres del túnel d'Envalira o el tren de l'Hospitalet o l'aeroport? No en tenim cap, de garantia, ni tampoc tenim res que ho pugui impedir. Qui podrà impedir-ho?

En aquestes condicions, nosaltres no podem deixar que prosperi el Projecte de Llei sense denunciar en aquest debat els perills que comporta l'aprovació amb el redactat tal com ha estat presentat.

Per això hem presentat també esmenes parcials, perquè sabem que la majoria silenciosa lliberal acceptarà aquesta Llei, sense dir res i per tant es tramitarà en Comissió i s'aprovarà ben aviat, perquè no es tindran en compte la meitat de les esmenes. Però hem cregut necessari utilitzar tots els mitjans al nostre abast per fer reflexionar a aquesta Assemblea d'escolans d'amén que volen que siguem, perquè almenys una qüestió tan important com aquesta, almenys, sigui reflexionada d'una altra manera.

Ens hi van, senyors, les nostres pensions per jubilació, les de tots els ciutadans d'Andorra, no dels que estem aquí seguts, de tots els ciutadans andorrans o no, ens hi va la nostra cobertura sanitària, la de tots els cotitzants de la CASS, des dels patrons als assalariats...

No sabem què volen fer amb els fons de la CASS! Però si sabem què han fet amb els fons de l'STA i de FEDA. És diferent, però sí que ho sabem. Amb aquests encara no ho sabem.

Podríem entrar a analitzar la Llei punt per punt, però això ho reservem al treball en Comissió, hi hem

entrat bastants esmenes, que en el seu moment ja anirem comentant, sobretot perquè nosaltres, hi veiem molts perills al redactat que vostès ens proposen.

Una cosa significativa, però, és que quan es parla dels membres que nomenarà el Govern al Consell d'Administració –i això s'ha dit també aquí–, no diu si han de ser tècnics. Utilitzant les seves mateixes paraules, d'aquí, fa un any, 12 de desembre: vostè deia que havia de ser "per gent preparada i competent en temes financers i en temes d'assistència social i de molts altres temes". Això consta en l'acta del dia 12 de desembre en aquesta Cambra. Però la Llei no ho diu. La Llei no diu com ni qui ha de nomenar el Govern, si han de ser tècnics, si poden ser de dins de l'Administració, de fora; no ho diu. I com que el càrrec del Consell d'Administració és remunerat, tampoc no sabem si reserva aquestes places per beneficiar els seus amics polítics com el recent nomenament d'adjunt a cap de Programació de la ràdio i televisió públiques.

L'experiència de la seva gestió, Sr. cap de Govern, ens aconsella prudència, almenys a nosaltres que estem a l'oposició i que evidentment no compartim la seva gestió. I la prudència vol que postulem el retorn del Projecte de Llei al Govern. Que es convoquin eleccions més democràtiques, evidentment, amb un altre sistema electoral però sense modificar la composició mateixa ni la representativitat del Consell d'Administració, i que a partir d'aquí ens posem a treballar seriosament en la modificació de la Llei de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, per definir quin model de seguretat social es vol i quina cobertura social es vol per a Andorra.

I només ens resta demanar a les persones que integren el Grup Parlamentari lliberal que expliquin realment a tothom l'abast de la Llei, que avui, evidentment, no prosperarà la nostra esmena a la totalitat, que passarà i es sotmetrà a una Comissió. Però que és igual perquè tenen suficients vots per fer-la passar, però diguin les coses pel seu nom, el que estan fent és: nacionalitzar la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

(Se senten veus)

Perdó...

Per al·lusions?

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sr. síndic, gràcies.

Simplement per al·lusions, Sra. Rosa Ferrer, amb el que fa referència a la parapública, vostè ha dit que des de l'Agrupament l'hem definit.... Situats dins el context de la Llei general de finances en el seu article 3.3 diu, Llei que vam votar l'any passat: "la Caixa Andorrana de Seguretat Social és als efectes de la present Llei una entitat parapública". És una Llei votada per aquesta Cambra, per vostè, per mi i per tots, llavors jo penso que és només per això que nosaltres l'hem definit així.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, si us plau, passarem a la intervenció, del Grup Lliberal. Pel Grup Lliberal, intervé el Sr. Jordi Serra.

El M. I. Sr. Jordi Serra:

Gràcies, Sr. síndic.

Des del Grup Lliberal no compartim les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei reguladora de la gestió i organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que els diferents grups de l'oposició acaben de defensar davant d'aquesta sala.

L'article 30 de la Constitució preveu, en particular, que l'Estat garantirà un sistema de Seguretat Social.

Conscient d'aquest mandat exprés de la Constitució i de la necessitat d'una refosa del sistema organitzatiu de la CASS destinada a assegurar l'eficiència gestora i alhora la transparència necessària, el legislador va encetar la reforma, mitjançant l'adopció de la Llei de data 12 de desembre de 1996.

Per tant, existien dues opcions:

O bé, respectar estrictament les disposicions d'aquesta Llei, i limitar-se a procedir a la definició de la composició i de les modalitats d'elecció del Consell d'Administració de la CASS en els terminis previstos;

O bé, una reforma global més ambiciosa, procedint en una primera etapa a l'elaboració de la Llei reguladora de la gestió i organització administrativa de la CASS, amb inclusió de l'encàrrec específic previst en la Llei anteriorment esmentada i deixant per una segona etapa la realització d'una o diverses lleis destinades a regular els aspectes de gestió financera i tècnica de la CASS.

El Govern ha escollit aquesta segona opció i ha presentat al Consell General el Projecte de Llei reguladora de la gestió i organització de la CASS.

El text s'articula en tres títols:

El títol I tracta de la naturalesa i de les funcions de la CASS i constitueix la base fundacional de tota la reforma;

El títol II, defineix l'organització general de la CASS, o sigui els diferents òrgans de representació, d'administració, de direcció i d'intervenció, sense oblidar el personal de l'entitat.

Així mateix, la CASS queda estructurada tant jeràrquicament com funcionalment.

Es defineixen les relacions entre els diferents òrgans així com el contingut de les seves respectives atribucions, amb la finalitat de clarificar les interrelacions i l'organigrama general que regeix de manera coherent tot el funcionament de l'entitat;

El títol III, estableix de manera detallada el sistema d'elecció del Consell d'Administració. Compleix així amb l'encàrrec de la Llei de 12 de desembre de 1996.

Aquest text presenta, tant per la seva filosofia com en els seus aspectes substancials i modernitzadors, unes característiques que el fan mereixedor del nostre recolzament.

Així mateix, s'hi transparenta sense cap tipus d'ambigüitat, un sistema de control de l'Estat.

Aquest control és, no tan sols insusceptible de crítica, sinó lloable si ens referim a la lletra de l'article 30 de la Constitució, que institueix a càrrec de l'Estat un deure de garantia d'un sistema de seguretat social.

És a dir que l'Estat, és, alhora, garant de l'existència i garant de la seva correcta gestió i, per tant, dels mitjans emprats a fi d'optimitzar una administració marcada per la voluntat d'eficiència i de seguretat.

El Projecte de Llei inclou aquesta perspectiva ja que garanteix l'existència del sistema mitjançant la seva reconstrucció legal, i crea els mecanismes de control, destinats a evitar disfuncionaments i opacitat, l'existència del quals hem hagut, malauradament de constatar en un passat molt recent.

En aquest sentit, no podem portar crítiques al Projecte de Llei, atesa la claredat del mandat constitucional.

Més enllà de les diferències polítiques, tots els consellers generals haurien d'acceptar aquesta evidència, que l'Estat no pot tenir obligacions tant importants i clarament expressades sense disposar juntament d'uns mitjans de control reals.

Igualment, aquest Projecte de Llei és també particularment oportú quant a la forma jurídica escollida per a configurar la CASS.

L'autonomia de gestió aconsellable per a la CASS i al fet que ha de disposar de personalitat jurídica, tot situant-se en un marc de dret públic, imposaven la

figura de la parapública, contemplada en el nostre ordenament jurídic, la viabilitat i l'eficàcia de les quals han estat demostrades a la pràctica.

Fallaria a la meua missió d'informació i d'explicació, si no mencionés els elements més innovadors i de progrés inclosos en el Projecte i que curiosament no semblen haver estat valorats per l'oposició.

En primer lloc, la distribució paritària en el si del Consell d'Administració institueix un equilibri entre la necessitat de control, abans explicada, i de la voluntat d'assegurar als col·lectius de cotitzants una representació real i eficient en l'òrgan de govern de la CASS, sense consideració d'origens.

Convé esmentar que les condicions referents als anys de cotització, lluny d'ésser una mesura restrictiva, asseguren als col·lectius que els seus representants tindran la legitimitat tant en l'arrelament al país com en nom del treball, i garantiran una veritable motivació per a dur a terme la tasca de representació.

D'altra part, i suposo que sobre aquest punt cap força política manifestarà una oposició, s'ha de subratllar el caràcter social de la mesura de protecció particular de l'assalariat elegit, la qual, juntament amb la institució clara d'una retribució pel mandat exercit, existeixen per a democratitzar l'accés de tots, sense consideracions de la situació econòmica, a unes funcions electives, i que s'inscriu sense dubte en una política sana de democratització que tots haurien de recolzar.

En fi, no oblidem que l'encàrrec inicial no ha estat oblidat, ja que el Projecte defineix clarament el *modus operandi* que regirà les noves eleccions al Consell d'Administració, fent una expressa remissió a una disposició reglamentària per a tots els aspectes que no hagin estat contemplats, i regulant la transició, a fi d'assegurar la continuïtat de la seva missió fins al desplegament de la nova estructura organitzativa.

En conclusió, per respectar el temps que m'ha estat impartit, em permeteu, M. I. Senyors, després de l'exposat de motius, argumentar la claredat i qualitat del Projecte de llei, i demanar el rebuig de l'esmena a la totalitat.

No obstant, em permeto afirmar aquí que, seguint l'esperit de diàleg i d'obertura habitual del Grup del qual formo part, no descartem a priori la possibilitat d'incloure qualsevol esmena parcial que, per les seves característiques, contribueixi a millorar la claredat d'una disposició en benefici de la qualitat del text proposat.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Govern intervé el ministre de Sanitat, Sr. Goicoechea. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. síndic.

El Projecte de Llei reguladora...

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

Perdó...

(Se senten veus)

Sr. Duró, en tot cas, primer que parli el Govern i després podreu intervenir.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. síndic.

Doncs deia que el Projecte de Llei reguladora de la gestió i organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social presentat pel Govern, persegueix diverses finalitats.

En primer lloc, compleix el que prescriu la Llei de modificació de l'article 10 del Reglament d'aplicació número 4, de la CASS, aprovada per aquesta Cambra, en data 12 de desembre de 1996. Però, a més, modifica la gestió i l'organització administrativa de la CASS a la llum de la Constitució i dels canvis legislatius i reglamentaris que hauran de reformar aquesta entitat.

En efecte, l'article 30 de la Constitució estableix que l'Estat ha de garantir un sistema de Seguretat Social, amb la finalitat de fer efectius els drets a la protecció de la salut i a rebre prestacions per atendre altres necessitats personals.

Aquest Projecte de Llei tracta la CASS com aquell organisme, al qual l'Estat andorrà encomana la gestió administrativa, tècnica i financera del sistema de seguretat social abans esmentat.

El fet de tractar la gestió i l'organització administrativa de la CASS, a més de la composició i els mecanismes de designació o elecció del seu Consell d'Administració, i de fer-ho anticipadament sobre els altres elements que han de compondre la futura Llei o Codi de la Seguretat Social, comporta alguns avantatges. Sobretot permet abordar la reforma amb unes noves regles sobre el govern de la CASS, cosa que entenem més útil que la mera definició de com s'ha de formar el seu Consell d'Administració.

Cal reconèixer, no obstant, que també implica alguna dificultat. Una de notable és que sense la visió global del futur de l'entitat, la presentació de la part pot quedar desvirtuada. I amb les seves crítiques això ha quedat ben palès.

Com es garanteixen els drets enunciats en l'article 30 de la Constitució? L'article 39.3 diu: "Els drets del capítol V conformen la legislació i l'acció dels poders públics, però només poden ésser invocats en els termes fixats per l'ordenament jurídic."

Per tant, és mitjançant aquest Projecte de llei que cal convertir els principis de l'article 30, en disposicions concretes que puguin dur a l'assoliment de les finalitats perseguides. Com també, és clar, en el projecte o en els projectes que hauran de constituir la legislació reformada de la CASS.

Aquesta reforma haurà d'abordar inexcusablement, l'ampli ventall de temes socials relacionats amb la CASS: l'estructura del sistema de protecció, les persones i els grups als quals s'aplica, la gestió i l'organització administrativa, les finances del sistema, la protecció de les persones assegurades, les prestacions, i encara més.

El Projecte de Llei que avui debatem es limita, doncs, a la gestió i l'organització administrativa de la CASS, inscrites en aquest entorn de reforma al·ludit.

Com es proposa en el Projecte, preservar la garantia de l'Estat sobre el sistema de seguretat social?

El Govern entén que l'Estat ha de garantir l'existència, en nombre i qualitat, dels serveis o prestacions, o ambdós, que ha de garantir l'accés equitatiu de les persones a tals prestacions i serveis, i que també ha de garantir el finançament sostenible, és a dir, viable a mitjà o llarg termini, del sistema.

És en part a través d'aquest Projecte de llei que correspon assegurar que l'Estat conserva íntegra la capacitat d'exercir la garantia del sistema de seguretat social que la Constitució mana. Per fer això, és imprescindible que el màxim òrgan de govern de l'entitat que gestiona el sistema de seguretat social, és a dir, el Consell d'Administració de la CASS, hagi de comptar amb el suport, si no amb l'autorització oficial i explícita, de les institucions que representen l'Estat andorrà en totes aquelles decisions que puguin comprometre la disponibilitat, la qualitat, l'accés o el sosteniment econòmic del sistema.

Això explica la sostracció en el Projecte de llei d'algunes competències del Consell d'Administració, tal com es contemplen en la legislació vigent, per remetre-les als òrgans de representació de l'Estat. Notablement, el Projecte de llei remet a instàncies la decisió última en qüestions que afecten els drets de

les persones o bé que incideixen sobre la solvència i viabilitat econòmica del sistema. D'una altra manera, les decisions de la CASS podrien convertir-se en un gravamen inacceptable per a la societat andorrana i fins i tot posar en perill l'equilibri econòmic de l'Estat.

Finalment, el Projecte obre l'accés als càrrecs d'administradors de la CASS a les ciutadanes i ciutadans de nacionalitat no andorrana. Els mecanismes proposats pretenen garantir que les persones que tinguin aquesta responsabilitat coneguin molt bé el país, els costums i la pròpia CASS, i que coneguin també les necessitats i problemes dels col·lectius que vulguin representar.

És per això que el Govern confia que el Projecte de llei reguladora de la gestió i organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social podrà seguir el seu tràmit, fins a l'aprovació final.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, perdoneu abans, Sr. Simó Duró, que volíeu intervenir, però voleu intervenir dins el Grup Liberal o individualment.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Individualment.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, llavors us demanaria en tot cas que poguéssiu intervenir al final de la votació perquè ara en aquest moment intervé...

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

D'acord.

Alguna intervenció?

Pel Grup Mixt, intervé el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, jo voldria contestar a les intervencions del Sr. Serra i del Sr. Goicoechea.

El Sr. Serra ha introduït l'article 30 de la Constitució, o sigui la garantia per part de l'Estat, una mica com a base, perquè justifica el control per part de l'Executiu. Jo davant d'això, em dona la

sensació i després, també, pel que ha dit el Sr. Goicoechea, que aquí es produeix una confusió entre Estat i Govern. O sigui, l'Estat és una cosa i em sembla que vostès confonen Estat i Govern. L'Estat va molt més enllà, i aquesta mateixa Cambra som Estat. No crec que el fet que l'Estat hagi de ser garant, justifica que el control hagi de ser necessàriament del Govern. Perquè arribat a aquest límit també he d'entendre que l'Estat ha d'assegurar l'Administració de la Justícia; seguint aquesta mateixa lògica, d'aquí 4 dies potser que la justícia l'administrin vostès des de l'edifici de Govern.

(se senten veus i riures)

No, no. Acabin.

Un altre tema i en la mateixa línia és, pel que acabo d'escoltar del ministre Goicoechea, una justificació que arrela amb el que jo entenc que és manca de confiança amb els electes dins de la Seguretat Social. Sembla qui hi hagi un perjudici del fet que els senyors que surtin elegits per gestionar la Seguretat Social puguin malmetre, puguin portar la Seguretat Social a la fallida.

Bé, en tot cas, nosaltres que ens diem Iniciativa Democràtica, no voldríem pensar que hi ha gent que la democràcia l'entén d'una altra manera, i seria democràcia tutelada, democràcia vigilada, etc.

Pel que fa als anys, als 10 anys que abans jo he estat contestant, i aquí el Sr. Serra s'hi ha estat referint, bé, jo penso que la seva exposició és absolutament paternalista. A mi em dóna la sensació que no fa falta que assegurí un mínim d'anys, perquè la gent que es presenta tingui un coneixement de la parapública, sinó que els propis electors seran prou sensats com per elegir les persones més adequades

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. Rosa Ferrer...?

Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula pel Grup Mixt.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

En la mateixa línia que el company Vicenç Alay, la intervenció del Sr. ministre, més que la del representant del Grup Lliberal, m'ha fet veure on és el cor del debat que avui comença i que, ben segur, continuarà i que no hi ha cap confusió.

De fet, són dos plantejaments absolutament distints del que és el mandat constitucional d'assegurar el règim de seguretat social. Pretendre, com fa el Sr. ministre, que aquest text de Llei és un

desenvolupament del mandat constitucional, és agafar el rastre al revés, amb tots els respectes pel Sr. ministre.

Entenem, nosaltres, que precisament el mandat constitucional de garantir un règim de seguretat social s'ha d'interpretar en el sentit de respectar les aportacions dels particulars i dels assegurats en la gestió dels fons de la Seguretat Social. El Govern vol entrar a sac en la Seguretat Social i vol fer saltar el sistema de garanties. Aquest és el debat que tindrem, i ells, amb la seva majoria política, doncs, evidentment tiraran endavant el que creguin, però a hores d'ara ha de quedar clar que el dia que canviï la majoria, aquesta Llei s'haurà de modificar.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Jordi Torres teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Després de les intervencions del Sr. Alay i del Sr. Bartumeu, que comparteixo plenament, jo vull fer referència, també, a les paraules del Sr. ministre i del representant del Grup Lliberal, quan parlaven de la Llei votada el 12 de desembre de l'any passat, referent a la modificació de l'article 10 del Reglament, que diu que l'elecció es contradiu amb l'esperit constitucional. Evidentment, per això s'ha presentat una altra Llei; però, Srs. del Govern, Srs. de la majoria lliberal, aquí sí que hem perdut una bona ocasió de democratitzar una mica o democratitzar del tot el Consell d'Administració de la CASS. Cosa que no es fa, si bé, el Sr. ministre ens diu que s'obra als 10 anys. Bé, d'un costat s'obre als 10 per als cotitzants que fa 10 anys que estem cotitzant a la CASS, i d'una altra se'n posen 4 de Govern. És a dir, que d'alguna manera, és minva completament el que es voldria fer. Doncs això no respon.

Això per una banda. Per una altra banda, aquest control tan descarat de dins el Consell d'Administració de la CASS fa que, des del Govern, podreu disposar o es podrà disposar tranquil·lament dels fons de la CASS.

I, això què vol dir? Això vol dir que si un dia s'han de pagar les cotitzacions... Sí, Srs. lliberals, és així. Qui pagarà? Els cotitzants. Seran sempre els mateixos que pagaran, perquè la màquina del Govern no pagarà; pagaran els mateixos cotitzants, i és en això que hem d'anar alerta, justament. I des d'aquí és el que volem denunciar: una *mà mesa* des

del Govern al Consell d'Administració de la CASS és perillós. Per això, nosaltres considerem que no és prou independent el Consell Administrador de la CASS amb aquest tipus d'elecció. I és per això aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per la Unió Lliberal, Sr. Jordi Serra?

Pel Govern?

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Després també voldrà intervenir el Sr. ministre.

Jo, sobretot per aquest darrer punt en què s'ha reafirmat el Sr. Jordi Torres; amb la por que s'ha manifestat, també, per altres parlamentaris, que el Govern pretengui utilitzar els fons de la Seguretat Social. No sé on ho ha llegit, vostè això. Perquè és una Llei que només reforma la part immediatament reformable de la Seguretat Social, que és absolutament obsoleta, que tots estem d'acord i hem reconegut. Per això es va fer el que es va fer en el seu moment, i enlloc es desvirtua el funcionament dels fons de la Seguretat Social en la seva base. Ningú té dret a utilitzar els fons de la Seguretat Social per altra cosa que sigui el seu destí. I això no ho pot pretendre com un procés d'intencions. No pot ser perquè no és així, i a més no el tenim, no la tenim aquesta intenció.

I no té res a veure això, referint-me a la Sra. Rosa Ferrer, amb el tema de la utilització d'uns fons sobers de parapúbliques, com l'STA o FEDA, que si eren molt quantiosos o menys quantiosos. No és la qüestió: tots els fons sobers d'aquestes parapúbliques van sempre a incrementar el tresor del país, de l'Estat. La seva utilització, en el cas que l'hem fet, i es podrà discutir tant com es vulgui en el seu moment, nosaltres creiem que ha estat perfectament assenyada, perquè... en fi, no és aquí aquest debat, però com que s'ha citat com si estiguéssim comparant coses comparables, no és veritat. No té res a veure, no va dirigit a vostè Sr. Torres sinó a vostè Sra. Rosa Ferrer: haver utilitzat uns fons de què se n'havia de fer quelcom útil i no tenir-los simplement parats en el banc, per fer un estalvi important d'interessos, com ha estat el tema de la compra de l'Hospital, i després per donar, precisament, 4.000 milions de pessetes a la Seguretat Social, que falta li feien.

I aquí hem de fer una petita història recent, tots tenim molt present en quina situació havia arribat la

CASS en algun moment determinat, amb la seva estructura anterior. Aquest control de l'Estat, en la forma actual que la Llei pot permetre, i evidentment en la forma futura del Tribunal de Comptes, quan aquest existeixi, és la que pot garantir que totes les cotitzacions, les nostres i les de tots els cotitzants, arribin a la bona fi, ja que no hi arribaven a partir del moment en què hi va haver els problemes que tots coneixem.

Per tant, en aquest aspecte, crec que val la pena tenir en compte que el Govern no vol intervenir en els fons de la CASS. El que vol és que aquests fons no es desviïn, i que precisament no es perdin com, malauradament, amb alguna part havia passat i que és de recent record.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Sr. ministre continua la intervenció per part del Govern.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. Síndic.

Jo voldria puntualitzar alguns aspectes. En primer lloc, jo crec que és important recordar que la CASS és un instrument, és el mitjà per arribar a unes finalitats que estan explicades a l'article 30 de la Constitució, i no és un fi en si mateix, i per tant, hem de veure aquest Projecte de Llei com una part de la Llei que ha de fer efectiu el funcionament d'aquest instrument, d'aquest mitjà per arribar a aquests fins.

Un altre punt és la legislació comparada. A altres països: d'una manera o d'una altra sempre, a través d'uns mecanismes o d'uns altres dona el control últim de les entitats o de l'entitat de protecció social a nivell nacional als òrgans de l'Estat, és a dir al Govern i, en el nostre cas, al Consell General.

Alguns detalls, molt breument. No hem d'oblidar que els aspectes de matèria reglamentària no estan exposats en aquest Projecte de Llei, i que la matèria reglamentària és competència, potestat, del Govern, per aquell comentari que el reglament intern també l'ha d'aprovar el Govern. Naturalment que sí.

No hem d'oblidar, respecte a alguns comentaris dels diferents parlamentaris, que la resta de la Llei vigent actual de la CASS, segueix vigent el dia que s'aprovi aquest Projecte de Llei. És a dir, que els comentaris sobre la utilització dels fons de la CASS, etc., hem sembla que estan una mica desplaçats si tenim present que la Llei actual seguirà vigent fins que es pugui entrar en aquest debat, important i necessari,

sobre la funció de la CASS i els detalls del seu finançament.

I, finalment, només subratllar una virtut d'aquest Projecte de Llei que pot tenir molts defectes, naturalment, però té una virtut important i és que gaudeix, gràcies a la manera de com s'ha elaborat i al treball conjunt, del suport majoritari d'aquest Consell General.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt intervé el Sr. Jaume Bartumeu que ha demanat la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

El Sr. Cap de Govern, amb l'habilitat que el caracteritza, ha intentat portar el debat sobre fets recents sobre la gestió de la Caixa Andorrana de Seguretat Social. Em sembla bé que els hi porti. Aleshores només per recordar, ja que ell ha recordat, té una part del record, jo en tinc una altra que també vull portar al coneixement de la Cambra. Al Consell d'Administració de la Caixa Andorrana de Seguretat Social en la seva composició actual, amb la legislació encara vigent avui, hi ha representació del Govern. L'any 91, el Govern, en ús de les facultats conferides per la legislació, va plantejar el veto i l'aturament a una sèrie d'inversions arriscades que hi havia, i a resultes de tot aquest control conjuminat amb el control que portava la Cambra, mitjançant les auditories, des del Consell General, l'any 93 es va prendre la decisió que es va prendre per aturar la situació que hi havia.

Per tant, l'habilitat no ens hauria de permetre que es pogués donar a entendre que la legislació actual no permetia a l'Estat controlar adientment la prova; és que és l'Estat, via els controls de les auditories dirigides per la Comissió de Finances, i via les decisions del Govern, que va aturar aquesta situació. Mentrestant, altres ciutadans en ús del seu dret de manifestació, signaven peticions demanant la llibertat del director de la CASS. Però tot això són coses de la democràcia.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt, alguna altra intervenció?

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, el Sr. Josep Dallerès té la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

La meva intervenció era, justament, en el mateix sentit que la que acaba de fer el Sr. Jaume Bartumeu, quan es pretén justificar una cosa per una altra que no tenen relació entre si. I aquí recordaré tan sols el que acaba de recordar el Sr. Bartumeu. La possibilitat de control per part de l'Executiu amb el sistema actual hi és, i s'ha fet servir. Hi ha experiències. També hi ha potser d'altres moments en els quals no s'ha fet servir. Però en tot cas no és un problema de la CASS, és un altre problema, i a partir de l'any 91 s'ha utilitzat. I justament, si va passar el que va passar, és perquè hi va haver un desacord entre el que estava passant, que no tenia l'acord del Consell d'Administració.

Referent a un altre tema que també s'ha tractat aquí, cal precisar que el que s'està discutint avui aquí no té res a veure amb lo altre; hi ha un debat en tot cas. Em referiria a la intervenció que he fet anteriorment, parlant de la Llei del règim disciplinari: jo demanaria a tothom que està interessat pel tema hi va haver un debat, varis debats al Consell, les actes del Consell són públiques que es mirin i que es vegi quina és la relació i fins on va. Però em sembla que són temes prou importants per no improvisar i per no elucubrar. S'ha fet referència a un altre punt que és l'ISTA. Em sembla que, molt bé, si hi va haver una decisió, és la que va ser. En tot cas, jo crec que si hi havia uns fons allà, només espero que no hi hagi gent que ha estat, potser, pagant més del que havien de ser les quotes de l'ISTA i que ara reclamen. És l'única cosa que podria passar.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, alguna intervenció?

Sí, Sr. Antoni Martí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, un petit comentari. És que fa molts dies que aquí al Consell General es parla molt, per exemple, quan parlem de l'ISTA i de FEDA de privatitzar, i això se'ns critica molt. I ara m'adono que també, que tampoc és el motiu d'aquesta Llei de la CASS, també se'ns critica de nacionalitzar. És a dir, que bàsicament se'ns critica tot.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Té la paraula el Sr. Vicenç Alay, pel Grup Mixt .

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Jo li volia contestar al Sr. Antoni Martí que, en tot cas no es critica ni privatitzar ni nacionalitzar, sinó potser la incongruència o la falta de coherència en una sèrie de coses.

Jo volia acabar dient, sobre el que s'ha dit aquí del control, que s'ha volgut justificar amb problemes que hi havia hagut últimament, entenem, i m'afegeixo al que ja s'ha dit aquí per altres companys de l'oposició: que existeixen mecanismes institucionals perquè el control sobre la CASS quedi assegurat, per un control dintre d'un marc constitucional i dintre d'un marc institucional adequat. El que nosaltres no podem admetre és que per uns problemes que hi ha hagut, i que són coneguts de tothom, ara es justifiqui una sortida de caire absolutament autoritari i, com deia abans, deslligat completament del que s'ha d'entendre d'una filosofia lliberal.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sra. Rosa Ferrer, també pel Grup Mixt.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

El Sr. Antoni Martí ha dit que els que han tret el mot "nacionalitzar" són els de Nova Democràcia, el que passa és que utilitzem aquest mot perquè entenem que és el que estan fent, i que vostès no diuen les coses pel seu nom. Utilitzen les vies, amb l'STA o amb les que siguin, per acabar dient que estan fent estudis per veure la rendibilitat que tindrien per la privatització de l'STA. Això ha sortit al diari. Fan programes, fan estudis, com allò del llibre blanc, sobre la informació per arribar a algunes conclusions, i d'això se'n parlava en el seu moment. Nosaltres no ens fiem de vostès i com que no ens en fiem..., perquè utilitzen uns camins per arribar a unes finalitats. Entenem que aquesta Llei de la CASS, que és la que ens ocupa ara, és el camí per arribar a la nacionalització d'això. I és el que estan fent. Digueu-ho pel seu nom, que vostè en la Sessió anterior en parlava, de dir les coses pel seu nom.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Antoni Martí, pel Grup Lliberal.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

No vull entrar aquí en una polèmica entre persones, l'única cosa és que en realitat el que he volgut dir és que el Grup Parlamentari Lliberal, i com ha dit el meu company Jordi Serra, defensa un model a nivell de la composició de la CASS, i ho ha dit molt clarament, on hi ha un pes de l'Estat. A partir d'aquí, el que sí que queda evident és que en aquest tema -i espero que en el futur, no en tots els temes-, hi ha una oposició clarament marcada i una majoria i, per tant, segurament tampoc llegim, Sra. Rosa Ferrer, els mateixos diaris i tampoc, segurament, ho llegim amb la mateixa atenció. En tot cas, i aquí també s'ha dit, els titulars dels diaris no penso pas que els generem nosaltres. Els titulars dels diaris són un món lliure, els fan els periodistes i per molts anys sigui així. I moltes vegades tampoc es diu completament el pensament intern del polític que en el seu moment, en un context general, expressava la seva opinió.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Cap altra intervenció?

Bé doncs, passarem a la votació. Sí, és sí a les dues esmenes i no, és no a les dues esmenes.

Sr. secretari si us plau.

El Sr. Secretari General:

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí

M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Josep Areny Fité : No

M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí
 M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

El M. I. Sr. Síndic General:

El recompte, si us plau, Sr. Secretari.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 11. Vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro desestimades les dues esmenes a la totalitat. El Projecte de llei seguirà, doncs, la seva tramitació en Comissió Legislativa.

El Sr. Simó Duró, abans ha fet la demanda de fer una explicació de vot. Teniu la paraula Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

És que després volia intervenir, sobretot, perquè no hi hagués incongruència entre el que votés i les declaracions que havien fet tant el Sr. Serra com el Sr. ministre, que no compartia en absolut.

Senzillament, ho volia anunciar.

Després, diguem que hi volia donar una mica de tonalitat d'aquestes camperoles: quan el Sr. ministre ens ha parlat de virtut, m'ha recordat una vegada un dels nostres bisbes prínceps que passava pel món de la pagesia, i llavors li va dir, parlant amb un pagès, diu: "ja ho sé molt bé que vós preferiu una excreta d'ovella que no pas una benedicció de bisbe". Això senzillament, per parlar de virtuts, és una cosa tan relativa aquesta virtut, diguem, que recolza algun text.

Llavors, dins d'aquest ordre, jo voldria motivar aquest vot en favor d'aquest retorn, i és d'aquest tenor; és curtet. Les sàvies prescripcions andorranes d'abans, com ara normativament ho expliciten la

Constitució i el Reglament del Consell General, m'han permès l'ús del vot, és a dir: sí a l'esmena a la totalitat al Projecte de llei reguladora de la gestió i l'organització administrativa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social. Aquesta decisió compartida per una part de l'electorat del Grup Parroquial d'Ordino, que amb el meu company Mortés representem, i doncs de quina compartició sóc emissari, vol un refús al plantejament de fons. Aquest text lluny d'apaivagar els nostres principis de filosofia social i assistencial, ens en juxtaposa un que es vol centralitzador, directivista i impropri. Durant el meu caminar per *Ca la Vall*, vegi's actes escaients del Consell, sempre he predicat i exigit unes bones gestió i dispendi de les cotitzacions dels afiliats. Lleis i reglaments escaients i no persones nomenades han d'obligar una bona administració d'aquest erari que dins les regles de la democràcia l'ha d'administrar qui el genera.

Vull encara afegir: senyors, l'Estat no som pas nosaltres. L'Estat, dins aquest nostre context geogràfic, ho som tots els qui legalment estem talment qualificats per a ser-ho. Nosaltres només som representants. I encara aquest text que ara s'ha adoptat, podrà intranquil·litzar més d'un i més aviat que hom, potser, no ho pensa.

He dit Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra explicació de vot?

Bé, doncs, acabat aquest punt de l'ordre del dia, passarem al punt número 4 i últim punt de l'ordre del dia.

4- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 11 de novembre de 1997.

Si us plau...

La pregunta fou publicada en el Butlletí número 23/1997, del 13 de novembre del mateix any.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Com acaba de dir el Sr. síndic, la pregunta ha estat publicada; per tant no caldrà que en donem una estricta lectura.

La realitat que ens ha portat a plantejar la pregunta, és la següent: al mes d'octubre es va tenir coneixement públic, és a dir, fa un mes o gairebé dos aviat, que hi havia un Projecte d'acord de cooperació entre la Unió Europea i el Govern d'Andorra o l'Estat andorrà, i que aquest Projecte estava més o menys aturat. Amb posterioritat a aquestes manifestacions públiques, el ministre ha fet altres manifestacions, també públiques, dient que no, que això no estava aturat, sinó que això estava en un procés de gestació negociadora que havia de permetre una llum positiva. En tot cas el Consell General no ha tingut coneixement d'aquest text, i la pregunta és que el Govern ens digui quin és aquest text i, en tot cas, si el Govern ha fet observacions al text, i on anem en qüestió de cooperació en aquest Acord. Aquesta és la pregunta.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el ministre de Relacions Exteriors. Sr. Albert Pintat, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Sí, Sr. síndic.

En aquest cas, podré contestar molt clarament a la primera pregunta perquè el Govern es plau de poder aportar, avui, el text sobre el qual s'està negociant. L'inici d'aquest Acord de cooperació és el mes de juny de 1995, quan l'ambaixador a Brussel·les pren contacte per renovar l'Acord de la Unió Duanera i per iniciar un diàleg, que ens ha de portar a la obtenció del dret d'exercitar la lliure pràctica.

En el decurs de la primera reunió preparatòria, la Comissió andorrana, al final del dia va descobrir un tema que és l'E111. L'E111 no és cap colorant ni cap agent secret, vam descobrir que era un formulari. Un formulari europeu que venia posat sobre la taula, com a conseqüència d'unes queixes d'uns ciutadans comunitaris al Parlament Europeu. Concretament, aquest formulari E111 és el que garanteix l'atenció sanitària urgent. Aquesta atenció sanitària urgent mereixia una atenció política delicada perquè comportava conseqüències financeres molt importants. Acabat el tema duaner, al final del mateix any 95, hi va haver una declaració del Consell, on no s'aprovava completament la reconducció de l'Acord duaner, sinó que també s'acceptava totalment la posada en lliure pràctica i es veia molt bé començar a parlar d'un acord de cooperació. Perquè mentrestant, vam arribar tots a la conclusió, les dues parts negociadores, que l'aspecte sanitari es podia emmarcar en un camp social. Dins aquest camp social es va fer un ritme de diàleg que

anava pendularment de la Comissió al Consell, i va donar lloc al primer mandat del Consell que va anar una mica en paral·lel amb la declaració del Consell de Madrid del desembre del 95. Mentrestant, crec recordar que a l'octubre del 95, en una Comissió, ja vam presentar una mica l'ideari de cap on aniria la intenció del Govern, al iniciar aquest nou pilar que complementava unes bones relacions comercials. Amb aquest document, érem conscients que el tema social era un tema cabdal i podria tenir conseqüències considerables. No és fins, exactament, al novembre del 96, que el Consell bé ja dóna un mandat de negociació a la Comissió. Aquest mandat de negociació era de pràcticament tots els temes que ara veureu a continuació, perquè el text el podem repartir, però, n'introdueix un de nou, molt important, que és l'aspecte social, on es parla dels principis "no discriminació", però sobretot introdueix una noció que semblava molt innòcua i molt inofensiva, que era la coordinació dels sistemes de règim de seguretat social. Clar, aquí s'ha de ser molt especialistes. Jo ho ignorava i vam anar elaborant, a poc a poc, les conseqüències del que comportava acceptar iniciar un diàleg de negociació amb aquest concepte de coordinació del règim de seguretat social. Coordinació, tot i que és una paraula molt positiva i molt simpàtica, volia dir de fet, si entràvem aquí a dins, que Andorra s'hauria trobat situada dins de l'espai econòmic europeu, cosa que també sembla que muda, però amb unes conseqüències dramàtiques a nivell social, en l'aspecte financer, perquè comportava, almenys, el que es diu ara una unitat de legislació. Vol dir que en qualsevol acte d'anàlisi de la protecció social s'havia de triar un sol sistema legal, que naturalment seria l'europeu. També comportava al principi una discriminació, un principi d'exportació dels serveis de prestació social, el que vol dir que qualsevol desplaçament comportava que el servei seguia, i també hi havia un dret d'assistència lingüística, de qualsevol ciutadà tingui dret a exercitar els seus drets de protecció amb la seva llengua d'origen. Naturalment Andorra no va fer cap reserva per discutir aquest diàleg nou, però sí que els mateixos estats membres es van cuidar de fer remarcar que entràvem en un terreny delicat, perquè no era compartit per tots els estats la necessitat que un acord de cooperació parlés també de l'aspecte social. I ara veuran vostès que amb aquest últim document ha quedat molt alleugerat aquest tema, a iniciativa de la Comissió i no d'Andorra, i només es parla del principi de no discriminació per raons de nacionalitat, en 3 nivells: condicions de treball, condicions de remuneració i condicions d'acomiadament.

Tornant a aquest text en concret -avui entrego el text-, aquest text parla concretament d'uns capítols

que penso que s'han repetit moltes vegades però que amb molt de gust ho torno a explicar. El primer capítol és la protecció del medi ambient i de la natura, que obliga Andorra a adoptar normes equivalents a les normes comunitàries. Després hi ha l'aspecte de comunicació, informació, cultura i el sector audiovisual, que també és un tema molt delicat ja que les parts demanen coordinar i harmonitzar la legislació, i aquest també és un aspecte de negociació important. El tercer aspecte és la cooperació en transports, amb el que fa referència a les xarxes transeuropees. El quart aspecte és reforçar la cooperació regional i transfronterera amb els fons INTEREG. El cinquè és l'abolició de tota discriminació en l'aspecte social, que hem dit pel concepte de nacionalitat. El sisè és un principi obert a altres temes de cooperació, com pot ser turisme, per exemple. I després a nivell de declaració comuna, es parla de programes d'educació i d'ajuda, tant als estudiants com als professors, perquè puguin tenir accés als programes comunitaris: Leonardo, Socrates i Joventuts per Europa. Es posa en declaració adjunta comuna, perquè hi ha alguns estats que consideren que aquest aspecte, aquests temes culturals o educacionals, no sols no pertanyen a la Comissió, i molt menys a l'Estat, i estats que consideren que pertanyen als landers.

És veritat que aquest acord de cooperació ha sigut molt lent, i els especialistes saben que una persona important per la història econòmica d'Andorra va plegar de les seves responsabilitats com a interlocutor andorrà a Brussel·les, al desembre del 96. Vol dir que tot l'any 97 la representació andorrana ha parlat sempre amb representants, diguem-ne, provisionals o interins, almenys n'hem tingut 6, i sempre se'ns havia recomanat no presentar les observacions escrites fins que no hi hagués davant nostre, ben estructurada, la representació de la Comissió. Amb motiu de la visita que va fer el cap de Govern i el ministre al president de la Comissió, ens van presentar el nou responsable, el cap de departament del tema andorrà, el Sr. Eric Van der Linden. Aquest és el nou interlocutor fix, que vam conèixer el mes d'octubre; ara Andorra ja ha presentat les seves observacions, i el Govern continua sent optimista i vol manifestar el seu convenciment que aquest Acord, abans de 3 mesos, podrà ser enllestit i podrà passar a la fase final de negociació.

Doncs, responent a les dues preguntes concretes: la primera referent al text, li dono a vostè, Sr. síndic, perquè el pugui distribuir, i pel que fa a la segona, si vol podem comentar lleugerament les observacions perquè són objecte de negociacions i no crec que sigui correcte passar en detall, però sí que puc

avançar que a la propera compareixença que faré al grup de Política Exterior, -penso que el 10 de desembre-, podré parlar concretament amb detall de tota la posició andorrana en aquesta fase final de negociació. Jo diria que potser, el comentari que faria, és que amb aquests fons INTEREG, que constitueixen la part més interessant que Andorra espera obtenir d'aquest nou pilar de cooperació per estrènyer relacions amb la comunitat, tal com està ara redactat en aquest text que tindran vostès -es parla que sempre, a iniciativa d'un estat membre-, a nosaltres ens semblava que això era molt insuficient i hem insistit, i hi posem tot el paquet de la força de negociació, perquè sigui substituït a iniciativa de les parts contractants. És un aspecte molt important a subratllar i que tenim l'esperança de poder obtenir.

Doncs, crec així haver contestat les dues preguntes.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, vol tornar a intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

El ministre, molt amablement, ha contestat la primera però no la segona, perquè el comentari sobre les observacions no ens l'ha fet diu que ens el farà el dia 10 en Comissió. Doncs, ens esperarem el dia 10, i el dia 10 ja tindrem oportunitat de respondre-li a vostè i d'explicar públicament el que ens semblin les observacions si ara no ens les explica.

El que sí que volia aclarir és una discrepància sobre la lectura que vostè fa del retard a presentar aquestes famoses observacions, i de la mateixa manera que vostè sembla que vol mantenir reserva, també intentaré mantenir-la jo. Però, no li puc deixar dir que el Govern andorrà no ha presentat res des de l'any 95 fins ara perquè no hi havia interlocutor, perquè vostè i jo sabem que vostè tenia un interlocutor, ja mentre vostè era ambaixador, i que aquests interlocutors que vostè tenia, li estaven demanant reiteradament i repetidament que Andorra presentés unes observacions escrites per contestar el Projecte que havia fet la Comissió de les Comunitats, a la tardor del 95. Per tant, vostè té una opinió i jo en tinc una altra.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre, vol tornar a intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Aquest document que repartim veurà que porta la data a mà, és el 17 d'abril del 97. Fins aquest dia no comencem formalment les discussions. Veritablement n'hi havia però eren sempre a nivell oficiós i eren de correcció; pel bon resultat d'aquesta negociació, totes dues parts vam arribar a la conclusió que era bo seguir un ritme; i nosaltres ens hem adaptat sempre al ritme que ens ha portat l'altra part. Tot l'any 95 i 96 l'hem tingut ocupat per una dominant econòmica, sobretot amb el Codi duaner i amb les relacions: vull recordar aquí, aquella famosa crisi del formatge, que ens va tenir ocupat una bona temporada. Vam pensar sempre que era molt important garantir l'evolució duanera, i en aquest segon pilar de cooperació administrativa ens hem cenyit quasi al desig marcat per l'interlocutor; aquest document no el tenim a les nostres mans fins al 97, al mes d'abril, i no és fins el 24 d'octubre que coneixem l'interlocutor definitiu. Mentrestant, amb tots els altres interlocutors... certament, que hem tingut converses, però converses informals on la posició d'Andorra... en aquest tipus de situació comunitària, generalment -sempre- els passadissos tenen molta importància, i abans de redactar un document es fan els contactes previs. Aquest document de l'abril del 97, que és el que tindran ara, ja és pràcticament el penúltim. L'últim, jo tinc l'esperança, el Govern té l'esperança sobretot, que el mes de gener-febrer ja el tindrem, i aleshores amb un esprint final, l'altre mes es pot enllestir.

Doncs, torno a subratllar l'optimisme de la confiança que això podrà ser enllestit abans de la primavera.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respecte al text que ens heu tramès, us demanaré que ens el feu arribar oficialment, a fi i efecte que quedi registrat.

Sr. Bartumeu, voleu tornar a intervenir? Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A veure, una precisió només i no cal que fem més polèmica, i un comentari sobre la tramesa del document. La precisió és que aquest és de l'abril; em sembla bé, ja ens el llegirem, però insisteixo, vostè sap que n'hi havia un altre i si jo el tinc també el tenia vostè, que és del setembre del 95. És d'aquest de què jo parlava, clar: si hi havia aquest document del setembre del 95, jo crec que podia haver estat portat amb tota la correcció que vostè vulgui a coneixement de la representació del poble andorrà.

I pel tema dels documents, doncs, celebros que a diferència de la Sessió del dia 13, doncs, ara la tramesa dels documents que demanem sigui més ràpida, perquè l'altre dia el Sr. cap de Govern em va dir que havia de seguir una altra via reglamentària per tenir la documentació de Caixa-Banc, i avui veig que el ministre ja ens porta el document que li hem demanat, és a dir que això funciona.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Aquí hi ha un joc de xifres que no quadren, és impossible que aquest document tingui data del setembre del 95. Allà hi ha un bon costum, les dates no acompanyen el document. A l'octubre del 95, Andorra va fer un nou paper on ja vam iniciar els capítols dels temes, però fins al novembre del 96, no hi ha el primer mandat de negociació.

En fi, pel nivell de Comissió, Sr. conseller, podrem passar al detall, tot el que vulgui en profunditat; seguir el calendari i el ritme de negociació.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta sobre aquesta qüestió?

Bé doncs, finalitzat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la Sessió.

(Són les 18.20h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: Tel. 821234